MKCRX00B8997

Ministerstvo kultury

Maltézské náměstí 471/1
118 11 Praha 1

Telefon: 257 085 111
Fax: 224 318 155
E-mail: epodatelna@mkcr.cz

Vážená paní
[redacted]
Klub za starou Prahu
Mostecká 1
118 00 Praha 1

Váš dopis značky	Naše značka	Vyřizuje/linka	V Praze dne: 07.06.2017
	MK 38544/2017 OPP	[redacted]	

Na základě Vaší žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb. Vám zasíláme kopii rozhodnutí ministra kultury č.j. MK 31533/2017 OLP ze dne 4. 5. 2017, kterým ministr kultury zrušuje rozhodnutí MK 77056/2016 OPP, sp. zn. MK-S 8021/2016 OPP ze dne 15.12. 2016.

[redacted]
vedoucí oddělení ochrany kulturních památek
Ministerstva kultury

MINISTERSTVO KULTURY
Maltézské náměstí 471/1
118 11 Praha 1 – Malá Strana
IČ: 00023671
21

MKCRX00B3H50

Mgr. Daniel Herman
ministr kultury

V Praze dne 4. května 2017
Č.j.: MK 31533/2017 OLP

Rozhodnutí

Podle ustanovení § 152 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále též „správní řád"), jsem na základě rozkladu ze dne 11. 1. 2017, který podala společnost [redacted] dále též „podatel rozkladu" nebo „účastník"), přezkoumal rozkladem napadené rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 77056/2016 OPP, sp. zn. MK-S 8021/2016 OPP ze dne 15. 12. 2016 (dále též „napadené rozhodnutí"), kterým Ministerstvo kultury jako příslušný orgán státní správy na úseku státní památkové péče podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 20/1987 Sb." nebo „památkový zákon") a správního řádu prohlásilo za kulturní památku soubor „vila č.p. 1482, v Praze 6 - Břevnov", který sestává z vily č. p. 1482 na pozemku parc. č. 3630, pozemků parc. č. 3630 (dům) a 3631 (zahrada) a stavby oplocení při uliční linii (na pozemku parc. č. 3631), k. ú. Břevnov, Praha 6 (dále též „soubor" nebo „objekt"). Ve smyslu § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu je účastníkem řízení podatel rozkladu, neboť je vlastníkem souboru. Podle ustanovení § 152 odst. 4 a § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu jsem na základě návrhu rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, rozhodl

takto:

Rozkladem napadené rozhodnutí se zrušuje
a věc se vrací Ministerstvu kultury k novému projednání.

Odůvodnění:

Rozkladem se účastník domáhá toho, aby napadené rozhodnutí bylo změněno tak, že se soubor za kulturní památku neprohlašuje.

Ze správního spisu byly zjištěny následující podstatné skutečnosti:

Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Praze (dále též „NPÚ ÚOP PR") vydal odborné vyjádření NPÚ-3 11/24510/2016 ze dne 19. 4. 2016 k dokumentace pro územní a stavební řízení ve věci demolice domu č.p. 1482, Břevnov, Na Petřinách 7, Praha 6, kde uvedl následující:

„NPÚ ÚOP PR vydává na žádost, kterou obdržel dne 30. 3. 2016, podle ustanovení § 14 odst. 2 a 7 zák. č. 20/1987 Sb. k výše uvedené věci toto odborné vyjádření: Předmětem předložené dokumentace je návrh demolice stávající funkcionalistické vily z roku 1939 (stavebníka Jana Frůlicha dle projektu architekta a stavitele Václava Všetičky) pro provedení novostavby bytového domu o pěti NP, která byla projednávána v jiném správním řízení. Stávající dům má I PP a 2 NP, plochou střechu a fasády z režného zdiva. Z hlediska památkové péče je předložený návrh realizovatelný. Odůvodnění: Jak již bylo uvedeno v odborném vyjádření NPÚ-3 11/11781/2016 vydaném k dokumentaci novostavby, předmětný dům se nenachází v památkové zóně a není prohlášen kulturní památkou, proto není možné proti jeho demolici vznést námitky dle zákona č. 20/1987 Sb. ani podle obecně závazných vyhlášek týkajících se jednotlivých památkových zón. Nezávisle na těchto faktech však zůstává, že se jedná o původní vilu z roku 1939, která má značnou architektonickou hodnotu i přes neuspokojivé kapacitní, technické a energetické parametry. Z hlediska zachování kulturního dědictví by bylo žádoucí vilu zachovat ve stávající podobě. Dotčená lokalita je součástí ochranného pásma památkové rezervace v hl. m. Praze, vyhlášeného rozhodnutím bývalého odboru kultury NV hl. m. Prahy č.j. Kul/5-932/81 ze dne 19. 5. 1981 a jeho doplňkem ze dne 9. 7. 1981, kterými se určuje ochranné pásmo a podmínky pro činnost v něm. Předložený návrh není v rozporu s režimem památkové ochrany stanoveným pro dané území, neboť realizace předloženého záměru neohrozí hodnoty památkové rezervace, tj. její urbanistickou kompozici, měřítko a siluetu."

Následně Magistrát hlavního města Prahy, odbor památkové péče (dále též „MHMP OPP"), vydal závazné stanovisko č.j. MHMP 739193/2016, sp. zn. S-MHMP 478635/2016 ze dne 27. 4. 2016 podle § 14 odst. 2 v souladu s § 14 odst. 3, § 44a odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb. a podle § 149 správního řádu ve věci demolice domu č.p. 1482, Břevnov, Na Petřinách 7, Praha 6, kde uvedl následující:

„MHMP OPP, jako dotčený orgán státní památkové péče na území hl. m. Prahy, věcně a místně příslušný podle § 29 odst. 2 písm. b), e) zákona č. 20/1987 Sb. posoudil žádost vlastníka dotčené nemovitosti, kterým je AND Vila Petřiny s.r.o., Zlatnická 10, Praha 1, IČ 042 90518, kterou podala společnost SUNCAD s.r.o., Špotzova 6, Praha 6, IČ 266 89 707, v zastoupení na základě plné moci ze dne 13.1.2016 o vydání závazného stanoviska ve věci demolice vily, č.p. 1478, parc. č. 3630 a 3631, k.ú. Břevnov, ul. Na Petřinách 7, Praha 6, která je v ochranném pásmu památkové rezervace v hl. m. Praze. vyhlášeném rozhodnutím býv. odboru kultury NVP č.j. Kul/5-932/81 ze dne 19. 5. 1981 o určení ochranného pásmu památkové rezervace v hl. ni. Praze a jeho doplňkem z dne 9. 7. 1981, kterými se určuje toto ochranné pásmo a podmínky pro činnost v něm, spočívající v úpravách s následujícími podrobnostmi: - Demolice stávající funkcionalistické vily z roku 1939 (stavebník Jana Frölich, projekt architekt a stavitel Václav Všetička) pro provedení novostavby bytového domu novostavby Vila Petřiny (S-MHMP 190668/2016); stávající objekt má 1 PP a 2 NP, plochou střechu a fasády z režného zdiva, a vydává podle ustanovení § 14 odst. 2 v souladu s § 14 odst. 3, § 44a odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb. toto závazné stanovisko podle 149 správního řádu: Provedení navrhovaných prací v rozsahu předložené projektové dokumentace pro stavební řízení „Demolice domu Na Petřinách č.p. 1482, parc. č. 3630, 3631, k.ú. Břevnov, kterou zpracoval [redacted] je z hlediska zájmů státní památkové péče přípustná bez podmínek. Odůvodnění: Vzhledem k tomu, že se všem žadatelům vyhovuje v plném rozsahu, upouští se analogicky podle § 68 odst. 4 správního řádu od zdůvodnění tohoto závazného stanoviska."

Ministerstvo kultury dne 20. 6. 2016 obdrželo podání ze dne 19. 6. 2016, které podal [redacted] zastupitel Městské části Praha 6, [redacted] 160 52 Praha 6 obsahující „žádost o památkovou ochranu vily Na Petřinách7, č.p.1482 v Praze 6" Tento podnět k prohlášení souboru za kulturní památku obsahuje následující odůvodnění: „Chci Vás požádat o památkovou ochranu vily Na Petřinách 7, č.p. 1482, Praha 6. Byla postavena roku 1939 a jejím autorem byl patrně Alexander Těrechov, i když bývá uváděn Pavel Simonov (Umělecké památky Prahy A-L, Praha 2012, s. 111). Stavba je z režného zdiva a má hodnotnou funkcionalistickou architekturu. Historik architektury Zdeněk Lukeš ji považuje za zdařilý příklad pozdního funkcionalismu. Podle vyjádření vedoucího pražských magistrátních památkářů Jiřího Skalického pro Pražský deník se jedná původní vilu, která má značnou architektonickou hodnotu a z hlediska zachování kulturního dědictví by bylo žádoucí vilu zachovat. Stavební úřad Prahy 6 vydal na vilu demoliční výměr a probíhá územní řízení na novostavbu kapacitnějšího bytového domu na jejím místě. Občané na záchranu víly sepsali petici, kterou přikládám. Kauzu je třeba řešit promptně, věnují se jí média. Děkuji předem za velkou pozornosti této věci."

Účastník řízení byl o zahájení řízení vyrozuměn podle § 3 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb. dopisem Ministerstva kultury ze dne 22. 6. 2016, pod zn. MK-S 8021/2016 OPP, č. j. MK 41954/2016 OPP, a byl informován o svých právech a povinnostech v řízení.

K podnětu se připojila i [redacted] v dopise ze dne 21. 6. 2016, k němuž mimo jiné podklady přiložila i vyjádření PhDr. Richarda Biegla, Ph.D., ředitele Ústavu pro dějiny umění UK a Mgr. Jakuba Potůčka, historika architektury a člena poradní komise Ministerstva kultury. Oba doporučují prohlášení vily za kulturní památku. Ve vyjádření PhDr. Biegla se uvádí následující: „Rodinný dům v Praze 6 - Břevnově, Na Petřinách 1482/7, patří k vynikajícím ukázkám pražské vilové architektury pozdních třicátých let 20. století. Vyznačuje se vyváženou skladbou asymetricky komponovaných hranolových objemů, jejichž povrchy člení okna různých formátů v typicky funkcionalistických sestavách. Jedinečný ráz však dávají této stavbě především její povrchy z neomítaných cihel. Zatímco hlavní proud funkcionalismu preferoval bílé omítané plochy, autor domu Na Petřinách použil pro jeho povrchy dokonale zpracovaný cihelný obklad, kombinovaný na východní straně domu se stejně dokonale zpracovaným kamenným zdivem. Styl domu Na Petřinách v tom ohledu reaguje na proměny funkcionalistického stylu v druhé polovině třicátých let, kdy se jeho projevy rozcházejí s kvalitami lehkosti a abstraktnosti a vystřídává je robustnost, pestřejší rejstřík materiálů a jejich zajímavé kombinace. Ve vilové architektuře tohoto období funkcionalismu jsou však cihlové obklady velmi vzácné a to dává domu Na Petřinách značný uměleckohistorický význam. Dům stojí v sousedství několika dalších rodinných domů z konce třicátých let, u nichž se také projevují pozdní stylové tendence funkcionalismu, tyto stavby však nedosahují architektonických hodnot domu čp. 1482. Všechny tvořily zárodek vilové čtvrti, jejíž rozvoj se však během druhé světové války zastavil a během čtyřicátých a padesátých let získala okolní zástavba sídlištní charakter. Enkláva rodinných domů na východním okraji Petřin tak představuje doklad určité fáze v urbanistickém vývoji tohoto území a má tak značnou cenu i z tohoto hlediska." Dále citujeme z vyjádření Mgr. Potůčka: „Co se autorství týče, bývá stavba často připisována architektu Pavlu Simonovi, ale také Alexandru Těrechovovi. Pro první jméno svědčí řada publikací od autorů, kteří se na problematiku české meziválečné architektury vysloveně specializují. Za všechny uveďme Rostislava Šváchu a jeho knihu Od moderny k funkcionalismu s podtitulem Proměny pražské architektury první poloviny dvacátého století (druhé rozšířené vydání Praha 1995) nebo Jiřího Hilmeru (Novodobý stavební vývoj Břevnova, in: Kateřina Bečková (ed.), Res Musei Pragensis. Měsíčník Muzea hlavního města Prahy VI, 1996, č. 7-8, s. 11.), který na domě v ulici Na Petřinách oceňuje jeho přísnou koncepci, jíž „zvýrazňují stěny z hladkých

neomítnutých cihel." Dům postavený v letech 1939-1939, respektive jeho kompozici, Hilmera dále přirovnává k vile realizované v letech 1938-1939 podle projektu architekta Pavla Smetany (U Ladronky 31/1334), vynikajícímu funkcionalistickému dílu (...). Pro autorství nebo spolupráci druhého architekta, Alexandra Těrechova, svědčí stylová analýza jeho práce, rodinného domu z let 1939-1941 v ulici Matějská 3/1953, který je proveden takřka identickým způsobem, zejména co se hmotového uspořádání a režného zdiva týče. Autorství zde ovšem hraje, jak jsem pevně přesvědčen, pouze marginální roli. Tu hlavní hraje intaktní stav, kultivované proporce, barevné a materiálové provedení – kámen a neomítané, vlastně jakékoli jiné nežli bílé omítky – typické pro architekturu funkcionalismu pozdních 30. let, činí tento dům dílem vysoké hodnoty."

Na žádost Ministerstva kultury zaslal své odborné stanovisko NPÚ ÚOP PR ze dne 26. 7. 2016, č j. NPÚ-311/51201/2016. V něm doporučuje prohlášení předmětného souboru za kulturní památku. Stanovisko mimo popis objektu uvádí k jeho historii a památkové hodnotě: „Slohově lze vilu označit za projev pozdního funkcionalismu. Vilu si nechal postavit stavebník Jan Frölich v letech 1939-1940 stavitelem Václavem Všetičkou. V dochovaných spisech ze stavebního archivu Prahy 6 je zmíněn pouze stavitel Václav Všetička. Samotný architektonický návrh je ale v literatuře připisován některému z ruských emigrantů působících za první republiky v Praze: Alexandru Těrechovovi či Pavlu Simonovovi (nebo spoluprací obou). (...) Celkový stavebně technický stav lze považovat na základě dostupných podkladů a z obhlídky exteriéru na místě za uspokojivý. Na pohled nejsou patrné žádné závažné poruchy. Případné nedostatky by měly být řešitelné dostupnými vhodnými technologiemi a postupy. (...) Vila Jana Frölicha čp. 1482 se zahradou s dochovanými úseky původního oplocení představuje hodnotnou ukázku pražské vilové architektury pozdního funkcionalismu. Podoba domu s fasádou z režných cihel vychází ze zásad funkcionalismu a zároveň reflektuje modernistický vývoj architektury přelomu třicátých a čtyřicátých let 20. století. Vila je zmiňována v základní oborové literatuře." Přílohou stanoviska je - fotodokumentace pořízená NPÚ ÚOP PR) s vysvětlením, že dokumentace interiéru nebyla dosud pracovníkům NPÚ ÚOP PR umožněna. Fotografie interiéru v obrazové příloze pocházejí z internetových stránek Lidových novin a z internetových stránek věnovaných pronájmu bytů ve vile s tím, že fotografie pocházejí pravděpodobně z roku 2015). Dále je ve stanovisku uveden následující přehled odborné literatury, z níž čerpalo: - Stavební archiv MČ Praha 6, spisy a plány k č.p. 1482, Břevnov; - Spisový archiv a dokumentační fondy NPÚ ÚOP HMP; - Jiří Hilmera: Novodobý stavební vývoj Břevnova, in: Res Musei Pragensis. Měsíčník Muzea hl. m. Prahy, 6(1996), Č. 7-8, s. 11.; - Anděla Horová (ed.): Nová encyklopedie českého výtvarného umění - Dodatky, Praha 2006, s. 780 (heslo A. Těrechov); - Zdeněk Lukeš: Praha moderní II - Velký průvodce po architektuře 1900-1950 / Levý břeh Vltavy, Praha 2013, s. 183.; - Jan. E. Svoboda - J. Noll - E. Havlová: Praha 1919—1940. Kapitoly o meziválečné architektuře, Praha 2000, s. 49, 70, 262, 264, 268, 270; - Rostislav Švácha: Od moderny k funkcionalismu. Proměny pražské architektury první poloviny dvacátého století, Praha 1985, s. 52; - Pavel Vlček (ed.): Umělecké památky Prahy A-L, Velká Praha, Praha 2012, str. 111.

V řízení se vyjádřil dle § 3 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. MHMP OPP, který ve svém stanovisku ze dne 15. 7. 2016, č.j. S-MHMP 1132796/2016 OPP, doporučil prohlásit předmětný soubor za kulturní památku pro jeho vysokou architektonickou hodnotu. Konkrétně uvádí: „Předmětná vila si podnes podržela jednotný ucelený architektonický výraz, proporce i jemné detaily a svým provedením i použitím cihelného obkladu včetně využití kontrastu s kamenným obkladem je v podstatě jedinečnou ukázkou původní svébytné architektonické předválečné tvorby. Vila má nesporně značnou architektonickou hodnotu i přes neuspokojivý stav, vyžadující rekonstrukční práce. (...) Navržený objekt vily i s pozemky plně splňuje kritéria pro prohlášení věci za kulturní památku."

Účastník řízení zaslal Ministerstvu kultury řadu podání v dopisech ze dne 29. 6., 25. 7., 26. 7. a 27. 7. 2016. V nich vyjadřuje svůj nesouhlas s prohlášením a uvádí řadu námitek. Popisuje svůj záměr vilu zbourat a na jejím místě postavit bytový dům. Především uvádí, že řízení o prohlášení souboru bylo zahájeno v okamžiku, kdy již bylo vedeno stavebním úřadem Prahy 6 řízení o odstranění stavby a o umístění novostavby, které bylo na žádost ministerstva kultury přerušeno z důvodu předběžné otázky, přičemž „veškerá potřebná stanoviska vydaná dotčenými orgány, a to jak k dokumentaci k demolici, tak k dokumentaci k územnímu řízení, jsou kladná". K této námitce účastníka Ministerstvo kultury v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí uvedlo, že „předložené závazné stanovisko MHMP OPP ze dne 27. 4. 2016, které stručně uvádí, že demolici vily považuje za přípustnou, se památkovou hodnotou vily nezabývá, neboť bylo vydáno podle § 14 odst. 2 v souladu s ustanovením § 14 odst. 3 a § 44 odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb. Úkolem tohoto závazného stanoviska není posoudit památkovou hodnotu vily ve smyslu § 3 odst. 2 památkového zákona, nýbrž posoudit, zda demolice a plánovaná novostavba nemohou poškodit hodnoty Pražské památkové rezervace, neboť objekt se nalézá na území ochranného pásma Pražské památkové rezervace.

V podání ze dne 27. 7. 2016 účastník zaslal řadu dalších podkladů: - stavebně historický průzkum Mgr. Aleny Krušinové, 6-7/ 2016; - znalecký posudek k hodnocení technického stavu Doc. Ing. Václava Kupilíka, CSc., 7/2016; posudek splnění požadavků na energetickou náročnost od SOMATHERM s.r.o.; - znalecký posudek fy STATIKUM s.r.o. stavebnětechnického stavu a stávajícího provedení v souladu s původní dokumentací, posouzení přestaveb a rekonstrukcí a odhad nákladů na udržení provozuschopného stavu, 2016; - Revizní zprávy o stavu elektroinstalace, 7/2016 pánů Pecháčka a Smištíka. K tomu Ministerstvo kultury v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí uvedlo, že „Z těchto podkladů se památkové hodnoty týká pouze stavebně historický průzkum s tím, že technický stav vily, která byla v době ohledání věci 23. 8. 2016 plně obydlena nájemníky, není natolik závažný, aby se výrazněji promítal do památkové hodnoty objektu."

Ministerstvo kultury usnesením ze dne 8. 8. 2016, č. j. MK 50838/2016 OPP, sp. zn. MK-S 8021/2016 OPP nařídilo ohledání věci za účelem seznámení s aktuálním stavem exteriéru i interiéru budovy a pořízením aktuální fotodokumentace. Ohledání proběhlo dne 23. 8. 2016 za účasti dvou odborných pracovníků ministerstva a účastníka řízení. Byly zpřístupněny všechny požadované interiéry s výjimkou bytů – s poukazem na ochranu soukromí nájemníků. Zpřístupněny tedy byly: schodišťový prostor a nebytové prostory v suterénu vily a byla pořízena fotodokumentace všech těchto prostor.

Poradní orgán Ministerstva kultury – Komise pro hodnocení návrhů na prohlášení nemovitých věcí za kulturní památku - složená z externích spolupracovníků ministerstva z řad odborné veřejnosti na svém jednání dne 16. 9. 2016 doporučila prohlášení souboru za kulturní památku. V zápise z jednání této se uvádí: „Komise doporučuje prohlášení objektu za kulturní památku, protože jde o velmi kvalitní příklad pozdně funkcionalistické nájemní vily dochované v téměř autentickém stavu. Bez ohledu na autorství, které nelze na základě stavební dokumentace jednoznačně prokázat, je špičkovou ukázkou dobové situace českého funkcionalismu, který v době postavení vily procházel hlubokou vnitřní revizí a opouštěl dogmatická stanoviska tzv. vědeckého funkcionalismu. Pro tuto polohu je typické neomítané režné i kamenné zdivo a jeho skladba, zaoblená nároží či mírně rustikální kamenná konstrukce podezdívky." Projednání se nezúčastnil [redacted] který vypracoval výše uvedený posudek památkových hodnot vily.

Účastník řízení byl následně v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, při seznámení se spisem dne 21. 9. informován o tom, že již byly shromážděny všechny podklady pro rozhodnutí a byl vyzván, aby se vyjádřil jak k nim, tak ke způsobu jejich zjištění, případně

navrhl jejich doplnění v zákonem stanovené lhůtě. Své vyjádření zaslal účastník řízení v podáních ze dne 5. 10. a 6. 10. 2016. V příloze podání pak zaslal: - posudek Prof. Ing. Arch. Petra Urlicha, CSc. (FS ČVUT); - posudek Mgr. Martina Čihalíka, historika architektury; - posudek stavu konstrukcí bytového domu Na Petřinách, Ing. Lubomír Kubín, znalec v oboru stavebnictví; - závazné stanovisko MHMP OPP č.j. MHMP 458357/2016 ze dne 17. 3. 2016, - závazné stanovisko MHMP OPP č.j. MHMP 739193/2016 ze dne 27. 4. 2016; - odborné vyjádření NPÚ ÚOP PR č.j. NPÚ-311/11781/2016 ze dne 4. 3. 2016; odborné vyjádření NPÚ ÚOP PR č.j. NPÚ-311/24520/2016 ze dne 19. 4. 2016

K tomu Ministerstvo kultury v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí uvedlo, že „Posudkem Ing. Kubína se zde zabýváme, protože doporučuje kompletní výměnu obvodových konstrukcí spodního podlaží, které je zapuštěné do svahu. Ing. Kubín odebral vzorky zdiva a žbt. stropu ve spodním podlaží s garáží, sklepy a bytem domovníka, protože právě toto nejnižší podlaží je zatíženo vlhkostí. Posudek na str. 17 uvádí: „Shrnutí provedených zkoušek: pevnost betonu je v zásadě stejná. U průvlaku je možné relativní pevnost vysvětlit širším typem prvku a tedy relativně menším objemem kameniva. Karbonatace vykazuje vysoké porušení krycí vrstvy výztuže, což je potvrzeno i Prochometrem, kdy krycí vrstva výztuže je nižší i proti předpisům platným v době vzniku domu. Současným předpisům zcela nevyhovuje a stav výztuže potvrzuje vysoké zkorodování výztuže.“ V závěru na str. 47 – 48 pak shrnuje: „Na základě stavu konstrukcí a nedostatečné únosnosti prvků znalec doporučuje zbourání budovy. Pro plné využití budovy v daném stavu konstrukcí by bylo nutné provést kompletní rekonstrukci: - tryskové otryskání betonových konstrukcí, - nahrazení napadené výztuže novou vlepenou výztuží, - natření výztuží proti korozi a následné doplnění průřezu pevnostní maltou, - kompletní sanaci spodního podlaží, aby bylo zabráněno pronikání vlhkosti do budovy. To znamená postupné vybourání obvodových konstrukcí a podvlečení hydroizolací a následné dozdění. To samé provést i s podlahovými konstrukcemi. To znamená, že budou sanovány všechny konstrukce minimálně v rozsahu 1. Podzemního podlaží a náklady vynaložené na potřebnou sanaci přesáhnou hodnotu stávajících konstrukcí jako celku a nebude možné zachovat stávající konstrukce v plném rozsahu.“ Ministerstvo kultury v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí uvedlo, že „tento posudek doporučuje radikální sanaci spodního podlaží. Z doporučení je však patrné, že autor nemá zkušenosti s rekonstrukcemi historických objektů. Je samozřejmě důležité zajistit bezpečnou únosnost žbt. stropu, ať již navrženým postupem, či podepřením konstrukce přidanými nosnými prvky, možné jsou obě varianty. Doporučení kompletně objekt opatřit dodatečnou izolací proti spodní vodě se však jeví na základě řady zkušeností se sanací historických objektů přehnané a je vedeno optikou projektování novostaveb. Úplná izolace budov proti pronikání spodní vody se začala plošně provádět teprve od 50. let, starší objekty ji nemívají. V tomto případě jde o dům, který je založen v mírně svažitém terénu, kdy logicky v nejnižším podlaží bude zvýšená vlhkost. K odvlhčení v takovém případě slouží řada nedestruktivních opatření: např. odvedení spodní vody drenážemi kolem obvodu stavby, pravidelným větráním sklepních prostor, mírné temperování např. umístěním domovní kotelny do suterénu či případné užití sanačních omítek v suterénu, které usnadňují vysušování zdiva. Pracovníci ministerstva při ohledání sklepních prostor v srpnu nalezli konstrukce v suterénu suché, včetně omítek, což může být i ročním obdobím, ale neshledali ani rozsáhlé plochy plísně na omítkách, vlhkem mírně narušená omítka byla nalezena jen v místnosti bývalé prádelny (viz. pořízená fotodokumentace). Na téma dodatečné ochrany historických objektů proti spodní vodě byla vydána řada odborných publikací, příruček a pracovníci ministerstva se pravidelně zúčastňují odborných seminářů, v problematice se orientují na všeobecné úrovni. Doporučujeme proto problém konzultovat s odborníky, kteří mají se sanací historických staveb proti vodě zkušenosti, např. s Technickou laboratoří NPÚ, g. ř. Doporučení posudku Ing. Kubína nákladně přezdít suterén nemá opodstatnění.“

Ministerstvo kultury v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí dále uvedlo, že „Stavebně historický průzkum Mgr. Krušinové se podrobně zabýval historií objektu i jeho současnou podobou. Především zajistil veškeré dostupné informace ohledně autorství vily. Je doloženo, že byla postavena podle plánů Václava Všetičky stavitelem Františkem Zákostelnou v roce 1939-40. Zda se na projektu podíleli či nepodíleli ruští architekti Alexandr Těrechov či Pavel Simonov zůstává nepotvrzenou hypotézou. Pro účely tohoto řízení je autorství vily otázkou druhořadou, zásadní pro stanovení památkové hodnoty vily je její architektonická kvalita. V architektonickém rozboru objektu se průzkum zabývá podrobným popisem s rozlišením novodobých zásahů oproti původnímu projektu. Uvádí, že vila byla „zcela nevhodně rozšířena novodobou přízemní přístavbou, využívanou jako garáž, tato stavba zcela odstranila terasu při přízemním bytě na západní straně domu." (SHP str. 27). Tento údaj se však nezakládá na pravdě, jak potvrzují jednak původní plány domu z roku 1939 (SHP str. 14-16), v nichž je garáž zakreslena v dnešním objemu včetně vrat a okna sousední sklepní místnosti, nad nimi je v projektu umístěna úzká terasa horního bytu, jednak ohledání věci, kdy pracovníci ministerstva tuto terasu navštívili a pořídili její fotodokumentaci. Myšlenka, že jde o novodobou přístavbu, pravděpodobně vznikla z odlišnosti bílé hladce omítnuté fasády průčelí garáže od ostatních fasád. Vzhledem k tomu, že původní výkresy fasád se v archivu nedochovaly, nelze ověřit, zda fasáda garáže s terasou byla navržena jako hladce omítnutá, či zda jde o dodatečně omítnutý kamenný opukový obklad suterénu (jak napovídá pohled z boku), to by mohl upřesnit pouze odebraný vzorek. Průzkum shledal tyto dodatečné úpravy: druhotně omítané pilíře plotu s podezdívkami, novodobý obklad dvou meziokenních pilířů suterénního bytu, pruh opraveného zdiva atiky u části jižní fasády. Za novodobou považuje průzkum i výplň vertikálního schodišťového okna luxfery, z ohledání i fotodokumentace však vyplývá, že jde pouze o dílčí výměny poškozených skleněných luxfer. Průzkum dále konstatuje degradaci povrchů kamenné podezdívky a suterénních omítek vlivem zvýšené vlhkosti a dlouhodobě zanedbané základní údržby domu. Celkově tedy jde o minimální novodobé zásahy, které nijak nesnižují památkovou hodnotu vzácně autenticky dochovaného souboru."

Ministerstvo kultury v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí též uvedlo, že „Posudek Prof. Urlicha z října 2016 se podrobně zabývá charakteristikou a popisem souboru. Na rozdíl od Mgr. Krušinové měl možnost seznámit se i s interiéry bytů. Oceňuje hodnotné původní prvky (dlažbu a obklady z řezaných dlaždic na sraz v kuchyních, koupelnách i WC, dlažbu na podestách, dřevěná okna s kováním z poniklované mosazi, teraco, původní dveře). Zároveň postrádá originálnější práci s propojením interiéru s exteriérem a větší péči věnovanou stylovému vybavení interiéru v duchu „Gesamtkunstwerk", tedy včetně zabudovaného vybavení bytů. Příspěvkem k odborné diskusi jsou úvahy nad stylovým zařazením: „Objekt je charakteristický svým režným zdivem – lícovkami, s romantizujícím soklem z opuky ve velkém pravoúhlém formátu. Spíše bych se klonil k architektuře pozdní moderny, čemuž nahrává i časté spojování tohoto typu architektury s holandskými vzory dvacátých a třicátých let minulého století. Stylu funkcionalismu nahrává puristická skladba hmot a široká pásová okna v patře. Dokonce jedno je rohové, pravoúhlé – arkýřové. Namísto oplechování parapetů oken jsou keramické tvarovky ve stejné barvě jako lícovky. Stylu nahrává pochopitelně i plochá střecha, pravděpodobně dobře provedená (současný stav je po novodobé úpravě s lepenkovými asfaltovanými pásy a atikovým oplechováním, do domu nezatéká). Atika je v jednom místě opravovaná (směrem do zahrady) za použití několika obyčejných vypalovaných cihel stejného formátu. Stylovost objektu je tedy důležitá z hlediska jeho hodnocení v jakémsi hodnotovém žebříčku více sledovaných staveb a jejich eventuálního zařazení svou jedinečností do určitého proudu estetiky druhé poloviny třicátých let. Otázka autorství je z tohoto hlediska důležitá, nicméně není přesně určená, ani jasně doložená. Přesné je pouze jméno uvedené na plánech, což neodpovídá ani jednomu z

uváděných jmen v literatuře. (na plánech je uveden architekt V. Všetička). Podle zpracovatelky SHP je autorství Simonova potvrzeno pouze ústně (mluví o něm na straně 56 – 57 SHP), přisouzené autorství Alexandra Těrechova je pouze analogií resp. srovnáním s jeho realizací vily Na Babě v Matějské ulici, která se hmotově kompozičně i materiálově (užité lícovky) tomuto dílu dost podobá. (...) Jedinečnost samotné architektury je asi nejdůležitějším kritériem, v tomto případě lze konstatovat, že se jedná o zdařilou kompozici v duchu modernismu, podpořenou materiálově celistvým pojetím režného zdiva v kombinaci s opukovými deskami – obkladem soklu. I vzhledem ke stoupajícímu terénu (výškový rozdíl bude cca 3-4 m), je zde patrný rozdíl v pohledu z ulice, kdy kompozice domu je výrazně kubická, zatímco ze zahrady má formu spíše horizontální. O jasném vymezení stylu (funkcionalismu) lze ale pochybovat. Ne vše s rovnou střechou a bezozdobnou formou fasády (bezpochyby dobře prokomponovanou) lze označit samo o sobě sporným pojmem funkcionalismus." Závěrem shrnuje: „Dům je kvalitní ukázkou moderní architektury druhé poloviny třicátých let dvacátého století v Československu, hodný zachování. Dům je v dobrém fyzickém stavu. Vhodnou a citlivou renovací i úpravou, odpovídající současným nárokům na vyšší obytný a životní standard, lze podle mého názoru dům udržet v současných proporcích i povrchových kvalitách. Je na samotném vlastníkovi, aby s hodnotami, jež se v současnosti v domě nacházejí (původní zařizovací předměty, zámečnické práce, podlahy i obklady), i do budoucna dokázal pracovat. Na základě argumentace, kterou jsem uvedl výše, nedoporučuji jeho zapsání do památkového seznamu. Myslím, že statut objektu v ochranném pásmu památkové zóny je postačující."

K tomuto posudku Ministerstvo kultury v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí uvedlo, že „Hodnocení prof. Urlicha vychází z jeho zkušenosti se špičkovou a experimentální tvorbou 20.-30. let (vilové kolonie Ořechovka, Baba, které jsou chráněny režimem městských památkových zón). Prof. Urlich se mýlí, když předpokládá, že předmětný soubor je chráněn režimem ochranného pásma Pražské památkové rezervace, neboť účelem ochranného pásma Pražské památkové rezervace je chránit hodnoty rezervace, nikoli památkové hodnoty objektů na území ochranného pásma. Dle posudku prof. Urlicha nejde o špičkovou tvorbu v kontextu pražské vilové architektury. Rovněž přichází s názorem, že stylově nejde o typický příklad funkcionalismu. Tento názor by mohl být předmětem odborné diskuse, v odborné literatuře je ovšem objekt jako stylová ukázka pozdního funkcionalismu často citován. Není úkolem tohoto řízení rozpoutat odbornou debatu nad detailní přesností nuancí stylového zařazení, tedy pojmenování stylových inspiračních zdrojů autora projektu. Postačí, máme-li ve shodě s prof. Urlichem za jednoznačně prokázané, že jde o kvalitní ukázku moderní architektury 2. poloviny třicátých let dvacátého století v Československu."

Ministerstvo kultury v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí dále hodnotilo posudek Mgr. Čihalíka takto: „Posudek se zabývá posouzením kvalit souboru ve vztahu k paragrafu 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, což je úkolem tohoto řízení, vedeného Ministerstvem kultury. Jeho výklad hodnot, potřebných pro prohlášení dle § 2 odst. a) je ovšem velice zúžený a zavádějící. Např. „Významný doklad historického vývoje" (str. 2 posudku) chápe pouze z pohledu vývoje dějin architektury. Takto úzkému vymezení by ovšem většina stávajících kulturních památek nedostála (kostely, kaple, kláštery, sýpky, měšťanské domy, vily, či venkovské usedlosti neposuzujeme jen z hlediska jejich významu pro vývoj architektury). Citovaný pojem zahrnuje daleko širší oblast, k níž se význam vztahuje - významnost dokladu historického vývoje je třeba posuzovat především v kontextu daného místa, ve vztahu k vývoji té které čtvrti, regionu, či typu stavby, jako uchování paměti místa, spojené s architektonickou a urbanistickou kvalitou. Z tohoto pohledu není podstatné doložení autorství té které stavby ani nutnost jejího mimořádného podílu na vývoji architektury obecně, ostatně, většina staveb památkového fondu autorství nemá doloženo.

K architektonické hodnotě vily uvádí: „Vila Na Petřinách 7 je právě příkladem realizace neznámého architekta, který čerpal inspiraci ze svého bezprostředního okolí, ale bez výrazné tvůrčí invence, která by zásadním způsobem přispěla k rozvoji stylu, případně jej reflektovala v kvalitním a samostatném projevu. Zde jde o sice objemově a vizuálně výraznou stavbu, která však pouze sbírá vzory bez vlastního duchovního obsahu." Tento názor zcela pomíjí výrazné architektonické kvality stavby samotné a pohlíží na ni pouze z hlediska domnělé „progresivity" vývoje. Pomíjí zcela její svébytnost a nadprůměrnou kvalitu, které si všímají všechny shromážděné posudky, včetně posudku prof. Urlicha. Tyto kvality konkrétně spatřujeme v hmotové kompozici, která svým sestavením kubusů dává základ kompozici fasád, dále v rozvržení fasád (obojí vykazuje kultivovanou práci s vyváženou asymetrií). Dále ve volbě materiálů fasád (hladkých pohledových cihel a hrubě opracovaných opukových haklíků) a práci s nimi, neboť přináší kultivovaný geometrický detail do velkých ploch fasád. A v neposlední řadě i v dobrém uspořádání vnitřní dispozice, kdy se autor vypořádal elegantně se severní orientací uliční fasády. Dále v důrazu na skromný detail v interiéru – dlažba, teraco, bílé obklady, dochované s vysokou mírou autenticity. Jde o příklad architektury nájemních vil své doby s nadprůměrnou kvalitou. Jakkoli autor této stavby zůstává v anonymitě, či je jím architekt Václav Všetička, architektonická kvalita stavby je nesporná, jde bezesporu o kvalitní a samostatný tvůrčí projev. Mgr. Čihalík ve svém hodnocení dále uvádí: „Objekt je naprosto typickou ukázkou standardu bydlení střední třídy na konci 30. let 20. století. (...) Zcela jistě nejde o jedinečný příklad, který by svým provedením zasluhoval ochranu dle zákona o státní památkové péči." Zde je na místě upozornit na častý omyl v hodnocení, kdy bývá zaměňována významnost (viz § 2 odst. 1, písm. a) zákona č. 20/1987 Sb.) za jedinečnost, kterou tento paragraf nepředepisuje. Obecně lze říci, že významnost památkově chráněných staveb může spočívat na rozdíl od výjimečnosti v typologické četnosti a jejích drobných variacích (např. kontribuční sýpky, průmyslové objekty, zemědělské usedlosti či drobné stavby sakrální architektury). V tomto případě historický význam souboru spočívá v tom, že soubor dokumentuje jednu z kvalitních podob nájemní vily své doby v proměnách pozdního funkcionalismu, kdy výchozí radikální teze byly obohaceny o tradičnější a pohodlnější formy, ať již autor vily čerpal inspiraci v holandském stavitelství či u „kvalitní architektonické produkce pražských vil". Dále doplňujeme, že architektura je disciplínou spadající pod výtvarná umění, tedy disciplínou uměleckou. Úvahy Mgr. Čihalíka, že objekt postrádá umělecká díla a tudíž nevykazuje uměleckou hodnotu, jsou tedy liché. Pokud jde o závěr posudku Mgr. Čihalíka, kdy namítá nekoncepčnost a nahodilost péče o kulturní dědictví a jako příklad uvádí experimentální kolonii Baba: Mgr. Čihalík se mýlí, když tvrdí, že žádná z vil na Babě není kulturní památkou. A dodáváme, že tato námitka nesnižuje prokázanou architektonickou kvalitu souboru. Doplňujeme, že námitka nahodilosti je oprávněná jen z části, neboť průběžně ministerstvo dostává od odborné organizace –NPÚ - návrhy na prohlášení staveb, které čerpají z výsledků výzkumných projektů (v současné době se připravují návrhy na prohlášení dalších příkladů kvalitní vilové architektury v Praze 6 nejen na Babě)."

Své závěrečné vyjádření zaslal účastník v dopise ze dne 5. 10. 2016. K jednotlivým podkladům, opatřeným ministerstvem, vznáší námitky jednak k architektonické hodnotě souboru, jak je uvedena ve stanovisko MHMP OPP, NPÚ ÚOP PR a poradní komise MK, jednak vůči motivaci podání podnětu, jednak vůči technickému stavu vily s odvoláním na účastníkem řízení dodané a výše uvedené posudky.

Ministerstvo kultury v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí k tomuto závěrečnému vyjádření účastníka uvedlo následující: „Nejprve se věnujme námitkám, týkajícím se motivaci podání podnětu: jak bylo již opakovaně judikováno, podnět může podat kdokoli a správnímu orgánu nepřísluší zabývat se pohnutkami, které k podání vedly (viz např.

jud. NSS 6 A 106/2002). Předmětem tohoto řízení je výhradně památková hodnota souboru. Námitky, týkající se technického stavu objektu již byly vypořádány výše. Konstatujeme zde, že technický stav objektu rozhodně není havarijní a že prokázané závady v korozi výztuže železobetonového stropu jsou opravitelné bez poškození památkových hodnot. Důkazem je fotodokumentace suterénu objektu, pořízená pracovníky ministerstva kultury při ohledání věci. Na okraj dodáváme, že v době ohledání byl dům plně obsazen nájemníky. K namítané nehospodárnosti vzhledem k tepelným ztrátám dodáváme, že je možné ji případně řešit vložením vnitřní tepelné izolace, která by neznehodnotila cenné fasády. Tato otázka je na vůli majitele, zateplování je „nepovinné" a je samozřejmě řada dalších alternativ – např. řešit ztráty pomocí tepelného čerpadla či osazením solárních kolektorů apod. Námitkami, vznesenými v odstavci I. k podkladům ve spise, jsme se již zčásti zabývali výše. Nyní doplňujeme ve shrnutí: K námitce, že Komise územního rozvoje při MČ Praha 6 vyjádřila souhlas s odstraněním předmětné vily, uvádíme, že tato komise nemá dostatečné zkušenosti, odbornost ani zákonný mandát pro posouzení památkových hodnot předmětného souboru podle § 2 zákona č. 20/1987 Sb. Dále námitkou, vznesenou nejen vůči poradní komisi MK: „... stanovisko komise opět, jako i ostatní podklady nashromážděné MK ČR, zcela postrádá posouzení Bytového domu z hlediska podmínek kladených na kulturní památky Zákonem, a to § 2." K této námitce uvádíme, že se účastník mýlí, když se domnívá, že podklady neobsahují posouzení hodnot, potřebných k prohlášení za kulturní památku. V tomto konkrétním případu je shledanou hodnotou hodnota architektonická, a té se stanoviska náležitě věnují. Samotné posouzení dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. náleží pouze Ministerstvu kultury, které toto správní řízení vede. V tomto konkrétním případě se tedy stanoviska zabývala hodnotou architektonickou. Pokus suplovat práci Ministerstva kultury v posudku Mgr. Čihalíka vykazuje zcela zásadní omyly a neznalost jak procesu prohlašování, tak památkového fondu jako takového – neboť většina kulturních památek by při aplikaci kritérií Mgr. Čihalíka neobstála (doložené autorství, zřetelný příklad konkrétního stylu, podíl stavby na vývoji architektury jako oboru). Další námitkou, vznesenou nejen proti stanovisku poradní komise MK je námitka, že nikdo z členů komise se neseznámil osobně s interiéry stavby. K této námitce uvádíme, že úkolem ministerstva je zajistit členům komise potřebné podklady pro posouzení. V tomto konkrétním případu měla k dispozici dostatek materiálů ze spisu, např. odborné stanovisko NPÚ a SHP Mgr. Krušinové, kde je uvedena původní plánová dokumentace s dispozičním řešením interiéru i fotografie exteriéru a interiéru. V neposlední řadě pak měla komise k dispozici i aktuální fotodokumentaci pořízenou pracovníky ministerstva při ohledání věci, tedy dostatek podkladů k dobré orientaci. Nadto jde o objekt odborné veřejnosti známý, byl publikován v oborové literatuře a je na pohledově exponovaném místě. Především je třeba uvést řadu nesprávně pochopených pojmů na pravou míru. Účastník řízení definuje chybně již samotný pojem funkcionalismus, který opírá o jediný programový koncept – v tomto případě o Le Corbusierových Pět bodů nové architektury, který účastník použil jako měřítko stylu (sloupy, střešní zahrady, volný půdorys, pásová okna a volné průčelí). Taková kategorizace byla typická pro památkovou péči 19. století a jejího kultu „čistého slohu", dnes je dávno překonaná (na okraj dodáváme, že ani na Le Corbusierových stavbách z příslušného období nejsou uplatňovány všechny body najednou a důsledně). Modernistickou představu lineárního vývoje moderní architektury, kde vždy jeden stylový „-ismus" vystřídá druhý, dávno překonalo respektování stylového pluralismu (ostatně, stylový pluralismus je charakteristický pro všechna stavební období evropské kultury). Chápání jednotlivých stylových vrstev a proudů se v čase proměňuje, historiografie architektury 20. století je jednou z nejdynamičtěji se vyvíjejících subdisciplin dějin umění. Výměr stylů se u jednotlivých autorů liší a samozřejmě i u nich podléhá vývoji. Termín funkcionalismus se dá užít v užším i širším smyslu, ale na doktrinální vědecký funkcionalismus či bílý funkcionalismus jej už nikdo z odborníků neredukuje. Podotýkáme,

že v českém prostředí funkcionalismus byl úzce spjat s purismem, jako příklad lze uvést Veletržní palác v Praze 7, u něhož nelze vymezit, nakolik jde slohově o purismus, nakolik o funkcionalismus, někteří odborníci (např. Zdeněk Lukeš) proto užívají termín konstruktivismus. Na tomto příkladu lze jasně vidět, že postulované výchozí teze nejsou ohraničenými kategoriemi a v procesu tvorby se navzájem inspirují a prolínají, výsledný tvar je třeba chápat vždy celistvě, jako jeden tvůrčí projev. Pod charakteristikou „jednotný ucelený architektonický výraz", který uvádí stanovisko MHMP OPP, nelze chápat požadavek čtyř stejných fasád, jak uvádí účastník (str. 5, odst. 5). Historický koncept hlavního průčelí, obráceného směrem k veřejnému prostoru, moderní architektura obrátila – preferuje privátní před veřejným, na fasádách rozehrála nesymetrické geometrické kompozice, které jsou určeny vnitřní dispozicí, vycházejí tedy z funkční náplně budovy. Charakteristika stylu dané vily jako pozdní funkcionalismus je plně oprávněná. Nejprve k pojmu samému: funkcionalismus u nás nastoupil v polovině 20. let, do konce 20. let se úspěšně prosadil, stal se oficiálním slohem mladé československé republiky a zároveň se ujal ve všech vrstvách stavební produkce, neboť se stal pro stavebníky přijatelným a módním. Ve 30. letech, především ve druhé polovině, se v architektuře rodinného domu objevují architektonické formy, které jsou označovány jako „pozdní funkcionalismus". Základním výrazovým prostředkem, k němuž se pozdní funkcionalismus obrací od konceptu hladkých bílých omítek zakrývajících železobetonovou konstrukci s výplňovým zdivem, je tradiční materiál, především kámen a cihla, které s oblibou užívali již autoři tzv. „moderny" (viz. posudek prof. Urlicha). Jedním z příkladů je i vila č. p. 1482, která jako výrazový prostředek užívá výraznou barevnost, přiznané tradiční materiály a nebrání se drobným dekorativním prvkům v ploše fasády, tedy užívá výrazových prostředků pozdního funkcionalismu. Skutečnost, že vila č. p. 1482 je formována jako stavba uzavřená, s terasami a nevyužitou plochou střechou, je dáno jejím funkčním přizpůsobení jak podmínkám středoevropského klimatu, tak konkrétnímu místu – větrné náhorní plošině, na které stojí (opodál je dochovaný větrný mlýn). Ostatně, ploché střechy v českém funkcionalismu byly osazovány zahradami jen velmi výjimečně, pouze u staveb pro rekreační účely. Dokonce i stavby v experimentální kolonii Baba užívají k rekreaci pouze terasy nad zahradou, obdobně jako vila č. p. 1482. Dále účastník uvádí, že „Funkcionalismus jako důležitou součást svých staveb vyzdvihoval např. truhlářské výrobky." a že vestavěný nábytek a příčkové skříně jsou přímo znakem tohoto slohu. Toto tvrzení opět není žádnou doktrínou slohu. Je pravdou, že některé dobové modernistické či funkcionalistické stavby vskutku jsou komponovány v interiéru s využitím vestavěného nábytku a přepříčkování skříněmi (např. experimentální osada Baba či Loosovy interiéry v Plzni). Rovněž je ale pravdou, že řada rodinných domů i nájemních městských domů ve stylu funkcionalismu jmenované prvky neobsahuje (např. kulturní památky – nájemní domy č. p. 668-676 v Brně, Kotlářská ul., či vila Tugendhat v Brně) a dává svým obyvatelům či nájemníkům svobodu volby zařízení bytu. Rozhodně nejde o nějakou podmínku pro přiřazení ke stylu funkcionalismus, jak předpokládá účastník. Námitka, týkající se urbanistického začlenění souboru, vyjadřuje domněnku, že změní-li se původní urbanistický koncept, ztrácí soubor památkovou hodnotu. Tato námitka se opět nezakládá na pravdě, neboť i tak soubor uchovává podstatnou historickou stopu – svědectví o původním konceptu (např. kulturní památka - soubor „Vila Anička" v Hradci Králové). Památková hodnota předmětného souboru se odvíjí především od jeho architektonické kvality. Urbanisticky je dokladem původního urbanistického rozvrhu, kdy stavebníci – manželé Frölichovi, předpokládali, že bude naplněn dobový záměr plánu Státní regulační komise z roku 1925 a zastavění rodinnými domy bude za areálem vojenské nemocnice pokračovat i na ploše, jíž dnes zaujímá sídliště Petřiny. Jistá míra reprezentativnosti, která je ve vnější podobě vily přítomna, nezahrnuje jen reprezentaci osobní, je spojujícím prvkem území před nemocnicí a území náhorní planiny Petřin. Výše uvedené v tomto odstavci dokládá, že námitky, které účastník vznáší oproti stanovisku OPP

MHMP a NPÚ, ú. o. p. v hlavním městě Praze, vycházejí z nepochopení odborné stránky obou stanovisek. Totéž platí i k námitkám vůči stanovisku poradní komise MK. V odstavci II se účastník zabývá námitkami, které se týkají procesní stránky. Především namítá, že se MHMP OPP vyjádřil kladně v závazném stanovisku k odstranění stavby a k umístění novostavby. Námitkou se ministerstvo podrobně zabývalo výše, opakujeme, že tato závazná stanoviska se nezabývají památkovou hodnotou domu, navrženého k demolici, nýbrž jejich úkolem je posoudit, zda demolice či novostavba nepoškodí památkové hodnoty Pražské památkové rezervace např. v panoramatických pohledech (obdobně ke stanovisku NPÚ k odstranění stavby). Úkolem ministerstva kultury a tohoto správního řízení je chránit veřejný zájem na ochraně kulturního dědictví, nikoli posuzovat, zda OPP MHMP pochybil či nepochybil při vydání závazného stanoviska pro jiné správní řízení (viz. § 2 odst. 2 správního řádu). Konstatujeme pouze, že na začátku řízení ministerstvo ověřilo v souladu s ustanovením § 2 odst. 3 správního řádu u stavebního úřadu pro Prahu 6, že ve vztahu k předmětnému souboru nebylo vydáno žádné rozhodnutí k demolici či přestavbě. Námitkami, vztahujícími se ke stanovení památkové hodnoty se již podrobně zabývají předešlé odstavce."

Ministerstvo kultury uzavřelo odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí následujícím závěrečným hodnocením: „Během hodnocení Ministerstvo kultury zvážilo výše uvedené jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Konstatovalo ve shodě se stanovisky Národního památkového ústavu, odboru památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy a stanoviskem poradní komise MK, že předmětná vila je architektonicky velice kvalitním dokladem pestré škály projevů pozdního funkcionalismu v prostředí pražské vilové architektury 1. pol. 20. století. Budova vily se dochovala téměř autenticky, a to i pokud je hladká omítka průčelí garáže novodobá, jde o minimální zásah, který nenarušuje architektonickou kvalitu vily. Nedílnou součástí vilové architektury jako oboru je vždy pozemek zahrady s oplocením. Památková hodnota obou pozemků (parc. č. 3630 a 3631) se odvíjí od památkové hodnoty vily, proto není podstatné, že původní úprava zahrady se nedochovala (viz § 2 odst. 2 památkového zákona). Památková hodnota plotu se rovněž odvíjí od památkové hodnoty vily, plot tvoří doplněk souboru (samotné ploty za kulturní památky neprohlašujeme). V tomto případě je oplocení při uliční linii dochováno poměrně dobře, stavební zásahy (přezdění několika sloupků a podezdívek a jejich omítnutí hladkou omítkou – oproti původnímu opukovému zdivu) respektují původní kompozici plotu, nemění ji radikálně. Uliční plot si přes pozdější stavební úpravy uchovává původní dobový výraz (původní výplňové pole, původní kompoziční rozvrh, zčásti i původní opukové zdivo). Oplocení pozemku v liniích se sousedními zahradami je novodobé a na památkové hodnotě souboru se nijak nepodílí, proto do souboru nebylo zahrnuto. Historická dokumentační hodnota souboru se významně architektonicky a urbanisticky uplatňuje v kontextu území Prahy 6, kde soubor přispívá k různorodosti a bohatosti forem zdejší meziválečné vilové architektury, jaké jsou pro tuto čtvrť typické. Jeho místo ve škále ostatních vil je nezastupitelné a jedinečné. Většina kvalitních realizací vilové architektury na Praze 6 je chráněna plošnou ochranou památkových zón. Tato vila žádnou ochranu nemá, přestože patří k nemnoha výrazným realizacím funkcionalistických forem provedených z lícových cihel, které jsou navíc charakteristicky zastoupené právě v území vilových čtvrtí Prahy 6. Dodejme, že na územích bez plošné ochrany v současných letech probíhá vytipování dalších zajímavých objektů za pomoci studentů odborných škol pod patronací Národního památkového ústavu. V příštích letech ministerstvo proto očekává řadu dalších podnětů. Z výše uvedených důvodů Ministerstvo kultury dospělo k závěru, že předmětný soubor představuje architektonicky kvalitní příklad nájemní vily z 30. let 20. století ve stylu „pozdního funkcionalismu". Je významným článkem staveb prvorepublikové vilové architektury, soustředěných na území Prahy 6, které reprezentují pluralitu stylů, jejich vzájemné obohacování a vysokou kvalitu a

pestrost architektonických forem své doby. Proto splňuje podmínky pro prohlášení věci za kulturní památku ve smyslu ustanovení odst. 1 písm. a) § 2 zákona č. 20/1987 Sb."

Výše citované rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 77056/2016 OPP, sp. zn. MK-S 8021/2016 OPP ze dne 15. 12. 2016 bylo účastníkovi doručeno dne 27. 12. 2016 a ten jej pak napadl rozkladem ze dne 11. 11. 2017 (doručen osobně téhož dne na podatelnu Ministerstva kultury), kterým se domáhá toho, aby rozkladem napadené rozhodnutí bylo změněno tak, že se soubor za kulturní památku neprohlašuje. Rozklad byl podán v poslední den zákonné 15 denní lhůty dle § 83 odst. 1 správního řádu, ačkoliv v důsledku nesprávného poučení v napadeném rozhodnátí, kde je uvedena lhůta v délce 30 dnů, lze rozklad dle § 83 odst. 2 správního řádu podat ve lhůtě 90 dnů od oznámení rozhodnutí.

Účastník v rozkladu namítá, že Ministerstvo kultury jako prvoinstanční správní orgán rozhodlo nesprávně z těchto důvodů:

- předmětné nemovitosti nesplňují podmínky pro prohlášení za kulturní památku,

- ministerstvo nedodrželo zákonem stanovený úřední postup v procesu zahájení správního řízení i při jeho vedení,

- ministerstvo jako správní orgán se v průběhu řízení prokazatelně chovalo podjatě a nikoliv nestranně,

- ministerstvo se nevyrovnalo řádně s námitkami vlastníka, které byly ve formě vyjádření účastníka řízení celkem třikrát, a to dne 25. 7., 27. 7. a 5. 10. roku 2016 Ministerstvu kultury řádně doručeny (partie odůvodnění v napadeném rozhodnutí je v tomto směru zcela nedostatečná),

- odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje i další četné nedostatky a věcné chyby.

Dále se v rozkladu uvádí následující argumentace, která je nyní citována v úplnosti, neboť v rozkladu je poukazováno na to, že v rozkladem napadeném rozhodnutí nejsou k újmě účastníka uvedeny a vypořádány veškeré účastníkem vznesené námitky, tvrzení a podklady:

„Jsme přesvědčeni, že tímto nesprávným rozhodnutím a tedy neoprávněným prohlášením předmětných nemovitostí za kulturní památku prvoinstančním orgánem byl chybně aplikován zákon č. 20/1987 Sb. a byla neoprávněně krácena vlastnická práva účastníka řízení. Proto žádáme, aby ministr kultury jako nejvyšší správní orgán na úseku památkové péče a orgán rozhodující o rozkladu celý postup prvoinstančního řízení v rámci rozkladového řízení posoudil a prokazatelně vadné prvoinstanční rozhodnutí ve výroku rozkladového rozhodnutí změnil, a to tak, že předmětné nemovitosti za kulturní památku neprohlašuje. Tento právní názor dokládá účastník řízení tím, že zatímco nedostatečná procedurální kultura, respektive zjevné nedodržení obligatorního procesního rámce orgánu prvního stupně ve vedení řízení by byla v každém případě důvodem ke zrušení rozhodnutí a jeho vrácení zpět, meritorní neadekvátnost napadeného rozhodnutí je natolik zřejmá, že ministr kultury, který je ve věci odvolacím orgánem, může na základě posouzení rozhodnout sám o neprohlášení předmětných nemovitostí za kulturní památku již v tomto řízení, neboť účastník řízení v tomto podání rozkladu, jakožto i v jiných materiálech do spisu jím dodaných a v něm obsažených, pečlivě, exaktně, objektivně a přezkoumatelně doložil nízký kulturně-historický význam předmětných nemovitostí. Účastník dále dokládá, že v daném řízení i napadeném rozhodnutí došlo ke zneužití zákona č. 20/1987 Sb. tím, že nekorektní aplikací § 3 tohoto zákona byla, v rámci aktivisticky vyvolané snahy zachovat do zahájení řízení v odborné literatuře prakticky neznámou předmětnou stavbu, prohlášena za kulturní památku

nedostatečně hodnotná dobová stavba, která nenaplňuje náležitosti ustanovení § 2 památkového zákona. Podnět k prohlášení i návrh na prohlášení byly podány účelově a dle mínění účastníka nikoliv jako výsledek systematického či koncepčního poznávání dobové prvorepublikové architektury, ale jako ad hoc reakce na záměr účastníka řízení odstranit stavbu, k němuž vydaly z hlediska problematiky případné památkové hodnoty stavby kladná stanoviska obě zákonem povinné instituce, tedy NPÚ ÚOP PR i MHMP OPP. Účastníkovi řízení je znám rozsudek Nejvyššího správního soudu zn. 5 As 84/2009, z nějž vyplývá, že sama motivace podání není předmětem řízení i to, že v daném rozsudku se jednalo o návrh na prohlášení v obdobné věci, tedy ve věci stavby, která měla být demolována. Z judikátu však vyplývá pouze to, že správní orgán neposuzuje motivaci podavatele návrhu na prohlášení za kulturní památku. I sama motivace zachránit danou stavbu, která se jeví z hlediska účelu památkového zákona jako adekvátní (zachovat stavbu), není pro prohlášení za kulturní památku dostatečná. Stavba musí splňovat rovněž podmínky ustanovení § 2 památkového zákona. Za situace, kdy účastník řízení během řízení prokázal, že podnět pro prohlášení, jakožto i návrh na prohlášení a další vyjádření a posudky podporující toto prohlášení jeví četné procesní i věcné nedostatky, byl prvoinstanční správní orgán povinen v souladu s § 52 správního řádu náležitě prozkoumat stav věci a upozorněními účastníka řízení se v textaci napadeného rozhodnutí zabývat. („Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci".) Což se však zjevně nestalo. Účastník uvádí tyto skutečnosti v rozkladu proto, že z nesprávných a nedostatečných podkladů a předpokladů prokazatelně vyplývá i závěrečné chybné rozhodnutí v dané věci. Konečně účastník v této souvislosti poukazuje na stanovisko veřejného ochránce práv ze dne 22. 1. 2008, sp. zn. 4188/2007/VOP/MH, citované již ve vyjádření účastníka řízení ze dne 25. 7. 2016. Stanovisko je opatřené touto právní větou: „Institut prohlášení stavby za kulturní památku by neměl být vnímán jako účelový nástroj zabránění demolice určité stavby v momentě, kdy již o odstranění stavby bylo rozhodnuto či se o jejím odstranění vede řízení u stavebního úřadu. Je zřejmé, že stát nemůže formou prohlášení nemovitosti za kulturní památku chránit všechny historické, architektonicky zajímavé, osobité a autorsky ojedinělé stavby. Je především úkolem místních samospráv, aby dovedly chránit architektonicky obraz svého města či vesnice, a to jak prostřednictvím kvalitních územních plánů, tak spoluprací se stavebním úřadem a vlastníky těch staveb, které byť nejsou kulturními památkami, tak svým způsobem dotvářejí charakter vzhledu lidského sídla."

Konkrétní argumentace účastníka je v rozkladu rozdělena celkem do pěti částí:
1. Celkový popis okolností předcházejících řízení a popis postupu řízení samotného.
2. Rekapitulace postupu správního orgánu v průběhu řízení.
3. Rekapitulace odůvodnění postupu správního orgánu v napadeném rozhodnutí.
4. Nakládání s důkazy v napadeném rozhodnutí.
5. Shrnutí vyjádření účastníka.

Účastník v rozkladu namítá, že „Argumentace účastníka nebyla prvoinstančním správním orgánem analyzována ani vyvrácena. Účastník ji proto zařazuje znovu jako stále platnou součást argumentace tohoto podání rozkladu, a to nejen v dále citovaném rozsahu, ale v celém rozsahu prvoinstančních vyjádření účastníka řízení, která jsou součástí spisu. Prvoinstanční orgán se s touto uvedenou argumentací nevyrovnal, ba téměř ji pominul, anebo obešel všeobecnými tvrzeními, jak dále dokládáme. Námitky, které podal účastník v prvoinstančním řízení, nebyly zohledněny. Dle mínění účastníka jsou však ve věci zásadně relevantní a proto je uplatňuje i v tomto rozkladu. Doplňuje však podrobnější rozbor napadeného rozhodnutí. Texty všech relevantních dokladů ze spisu prvoinstančního správního řízení, ačkoliv jsou ve spise již obsaženy, přikládá účastník řízení k tomuto podání rozkladu znovu jako přílohu."

V části 1) rozkladu nadepsané jako „Celkový popis okolností předcházejících řízení a popis postupu řízení samotného." uvádí účastník (dále též „vlastník") následující:

8/2015 - Podpis kupní smlouvy - dům č.p. 1482, Praha 6, Břevnov (adresa Na Petřinách 7) včetně pozemků parc. č. 3630 a 3631 k.ú. Břevnov. Kupováno od dvou sester, vnuček původního stavitele.

10, 11/2015 - Provedeno stavebně technické posouzení domu a vypracována alternativní studie na rekonstrukci s přístavbou a studie na novostavbu. S ohledem na nevyhovující technický stav domu, jeho stáří (rok výstavby 1940) a energetickou nehospodárnost objektu se vlastník nakonec rozhodl pro novostavbu.

1/2016 - MČ Praha 6 v časopisu Šestka, který vychází zdarma pro občany MČ Prahy 6, vyzývá (prostřednictvím Kanceláře architekta) občany i odbornou veřejnost k podávání návrhů na vytvoření seznamu hodnotných staveb. Takto vyhodnocené návrhy chce použít pro podání podnětů Ministerstvu kultury k záchraně památek - dům Na Petřinách 7 v rámci této iniciativy nikdo ani z řad občanů ani z řad odborné veřejnosti či politické reprezentace MČ Prahy 6 k ochraně nenavrhl (kopie příslušné stránky časopisu Šestka v příloze č. 1).

2/2016 - Vlastník dal zpracovat studii novostavby, obsahující jak demolici stávající vily, tak nový záměr včetně půdorysů, uličního zákresu atp. (kopie studie je v příloze č. 2).

23. 2. 2016. - Studie byla předložena na zasedání Komise územního rozvoje Prahy 6. Ze studie jednoznačně vyplývá záměr - demolice stávající vily a výstavba nového domu. O studii hlasováno s výsledkem 7 (pro), 0 (proti), 0 (se zdržel). Zasedání komise a hlasování byl přítomen i zastupitel [redacted], pozdější iniciátor a navrhovatel prohlášení vily za kulturní památku, jak uvedeno níže (kopie Zápisu zjednání Komise v příloze č. 3 - bod 3.4 zápisu).

2/2016 - Vlastník zahájil práce na dokumentaci k odstranění stavby, dokumentaci k územnímu řízení a dokumentaci ke stavebnímu povolení. V návaznosti na to požádal dotčené orgány státní správy (DOSS) ojejich stanoviska. Bylo vydáno celkem 46 kladných stanovisek DOSS. Mezi nimi rovněž závazné stanovisko orgánu dohledu nad památkovou péčí - tj. MHMP OPP (viz dále).

4. 3. 2016 - Vydáno odborné vyjádření NPÚ ÚOP PR jako podkladu pro vydání správního rozhodnutí vyjadřující se k provedení novostavby bytového domu po demolici stávající funkcionalistické vily z roku 1939/40 se závěrem: z hlediska památkové péče je předložený návrh realizovatelný (kopie odborného vyjádření NPÚ v příloze č. 4).

17. 3. 2016 - Vydáno Závazné stanovisko MHMP OPP, které se vyjadřuje k návrhu novostavby na místě funkcionalistické vily s tímto závěrem: z hlediska zájmů státní památkové péče přípustné bez podmínek. Podkladem pro vydání tohoto stanoviska bylo odborné vyjádření NPÚ. (kopie závazného stanoviska MHMP OPP ze dne 17. 3. 2016 v příloze č. 5).

19. 4. 2016 - Vydáno odborné vyjádření NPÚ ÚOP PR vyjadřující se k návrhu demolice stávající funkcionalistické vily z roku 1939 se závěrem: z hlediska památkové péče je předložený návrh realizovatelný (kopie Odborného vyjádření NPÚ v příloze č. 6).

27. 4. 2016 Vydáno Závazné stanovisko MHMP OPP, které se vyjadřuje k demolici stávající funkcionalistické vily z roku 1939 s tímto závěrem: z hlediska zájmů státní památkové péče přípustné bez podmínek. Podkladem pro vydání tohoto stanoviska bylo

odborné vyjádření NPÚ (kopie Závazného stanoviska OPP MHMP ze dne 27. 4. 2016 v příloze č. 7).

30. 5. 2016 - Na základě žádosti vlastníka předmětné nemovitosti oznámil úřad MČ Praha 6, odbor výstavby zahájení řízení o odstranění stavby. Součástí podkladů předložených vlastníkem bylo vedle dokumentace k odstranění stavby právě shora uvedené souhlasné závazné stanovisko MHMP OPP.

6/2016 - Místní občané iniciovali sepis petice za záchranu vily (viz Facebook: Petřiny).

19. 6. 2016 - Iniciativy občanů využila Strana zelených a její člen zastupitel [redacted] (člen Komise územního rozvoje Prahy 6 jak uvedeno výše) a podal podnět k rukám ministra kultury na památkovou ochranu domu Na Petřinách 7 (kopie podnětu podaného na MK zastupitelem Nechvátalem příloha č. 8).

21. 6. 2016 - K podnětu se připojila i [redacted] a přiložila i vyjádření PhDr. Richarda Biegla, Ph.D., ředitele Ústavu pro dějiny umění UK a Mgr. Jakuba Potůčka, historika architektury a člena poradní komise MK.

23. 6. 2016 - Konalo se zasedání zastupitelstva MČ Prahy 6, kde vlastník vystoupil, jelikož na program jednání byl navržen stranou Zelených - [redacted] bod týkající se podání podnětu na památkovou ochranu domu Na Petřinách 7. K bodu vystoupila Ing. arch. Smutná (místopředsedkyně Komise územního rozvoje Prahy 6) a předestřela postoj komise k předložené studii demolice a novostavby a rovněž uvedla, že studie byla schválena všemi přítomnými členy. Následně k bodu vystoupil vlastník, sdělil přítomným svůj postup, který zcela odpovídá platné legislativě. Následně bylo hlasováno o návrhu Zelených na podání podnětu na památkovou ochranu domu Na Petřinách 7 - tento nebyl zastupitelstvem MC Praha 6 schválen.

27. 6. 2016 - Vlastník obdržel datovou zprávu Ministerstva kultury, jejímž obsahem bylo vyrozumění o zahájení řízení o prohlášení vily za kulturní památku z iniciativy [redacted] zastupitele Městské části Prahy 6 a člena Komise územního rozvoje, který s demolicí domu dne 23. 2. 2016 souhlasil. Přípisem byl vlastník vyrozuměn o tom, že již byly nashromážděny podklady pro rozhodnutí ve věci. Vlastník nahlédl do spisu hned dne 27. 6. 2016 a zjistil, že žádné podklady kromě podnětu k prohlášení nashromážděny nebyly (kopie vyrozumění MK o zahájení řízení ze dne 22. 6. 2016 příloha č. 9).

25. a 27. 7. 2016 - Vlastník se jako účastník řízení vyjádřil k věci a žádal MK o vyrozumění, až budou nashromážděny podklady pro rozhodnutí (kopie vyjádření vlastníka z 25. a 27. 7. 2016 příloha č. 10 a 11).

8. 8. 2016 - Účastník nahlédl do spisu (z vlastní iniciativy, MK jej nevyrozumělo) - zjistil obsah spisu a pořídil si kopie podkladů, které MK opatřilo pro rozhodnutí.
Jednalo se o: a) vyjádření OPP MHMP k návrhu na prohlášení souboru vily č.p. 1482, parc. č. 3630 a 3631 k.ú. Břevnov, ul. Na Petřinách 7, Praha 6, za kulturní památku ze dne 15. 7. 2016; b) dopis NPÚ, ú.o.p. v hl. m Praze ze dne 26. 7. 2016, a c) podnět [redacted] z 21. 6. 2016, který byl do spisu doručen někdy v mezidobí od 27. 6. 2016 do 8. 8. 2016. (kopie dokumentů od MHMP OPP, NPÚ v příloze č. 12 a 13).

8. 8. 2016 - Účastník byl přípisem MK vyrozuměn o nařízení místního šetření.

23. 8. 2016 - Konání místního šetření.

21. 9. 2016 - Účastník nahlédl do spisu (z vlastní iniciativy, MK jej nevyrozumělo) - zjistil obsah spisu a pořídil si kopie podkladů, které MK opatřilo pro rozhodnutí. Jednalo se o: a) stanovisko komise MK ze dne 16. 9. 2016 (v Komisi zasedají odborníci z oboru, mimo jiné i [redacted], který se podílel na podnětu na prohlášení za kulturní památku, který byl ve věci podán paní [redacted] dne 21. 6. 2016). Při nahlížení do spisu byl vlastník vyrozuměn úřednicí [redacted], že dům bude prohlášen kulturní památkou (kopie dokumentu stanovisko komise MK v příloze č. 14).

5. 10. 2016 - Účastník se vyjádřil k podkladům rozhodnutí a založil do spisu, kromě sedmi technických posouzení stavu budovy, rovněž své dva odborné posudky, hodnotící dům z hlediska podmínek zákona o státní památkové péči, vyjadřující se proti prohlášení domu za kulturní památku - Prof. Ing. arch. Petr Urlich, CSc. a Mgr. Martin Čihalík (vyjádření vlastníka z 5. 10. 2016 v příloze č. 15).

1. 12. 2016 - Účastník podal k rukám Ministra kultury žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti (podání vlastníka z 1. 12. 2016 v příloze č. 16).

27. 12. 2016 - Vyzvednuto z datové schránky (dodáno do datové schránky 19. 12. 2016) rozhodnutí o prohlášení za kulturní památku ze dne 15. 12. 2016 (napadené rozhodnutí).“

V části 2) rozkladu nadepsané jako „Rekapitulace postupu správního orgánu v průběhu řízení“ je uvedeno následující:

„Z uvedených a listinami doložených skutečností je zřejmé, že záměr odstranit stávající budovu nevyvolal pochybnosti a jakékoli námitky na straně zákonem k tomu určených orgánů památkové péče ani zastupitelské reprezentace, a to až do okamžiku zaslání podnětu k prohlášení předmětné stavby za kulturní památku dne 19. 6. 2016. Účastník má za to, že podání resp. podnět byl nelegitimní, neboť osoba, která podání učinila, [redacted] zastupitel MČ Praha 6, své podání opatřil podpisem s doplněním „zastupitel Městské části Praha 6“ a korespondenční adresou Úřadu Městské části Praha 6, ačkoliv neměl mandát k tomu za MČ Praha 6 ve věci vystupovat, ba dokonce nejednal v souladu s rozhodnutím Komise územního rozvoje, jejímž je členem a která dne 23. 2. 2016 souhlasila se záměrem vlastníka (jak uvedeno výše v oddílu č. 1 tohoto rozkladu), vědomě tak jednal v rozporu s rozhodnutím komise, jejímuž jednání byl přítomen a pro které dne 23. 2. 2016 bez námitek hlasoval. Nadto následně zastupitelstvo v hlasování (na návrh strany Zelených) dne 23. 6. 2016 s podáním podnětu na památkovou ochranu vily nevyslovilo souhlas. Prvoinstanční orgán dále postupoval neobvykle rychle. Již dne 22. 6. 2016 dodal do datové schránky vlastníka vyrozumění o zahájení řízení s tím, že řízení bylo shledáno důvodným, i když v té době měl ve věci k dispozici pouze jednostránkový textový dokument výše uvedeného podnětu bez jakékoliv další dokumentace. Přesto za této situace prvoinstanční orgán ve výše uvedeném vyrozumění dále uvádí, že již byly nashromážděny podklady pro rozhodnutí ve věci, ačkoliv kromě zmíněného podnětu žádné další podklady shromážděny nebyly, jak dokládá náhled účastníka do spisu dne 27. 6. 2016. Informace obsažené ve vyrozumění tedy byly nepravdivé, spis neobsahoval žádnou zprávu, podklad a dokonce ani jednu fotografii předmětného bytového domu nebo jakékoliv jiné relevantní podklady, natož pak vyjádření povinně vyžadovaná památkovým zákonem. Kromě toho, že toto vyrozumění postrádalo z hlediska správního řádu nutné údaje o ustanoveních příslušných zákonů, které správní orgán k zahájení řízení legitimují, svědčí chybný či nepravdivý výrok o shromáždění podkladů o jediné věci, a sice o té, že správnímu orgánu takovýto podnět stačí a tedy že se již rozhodl stavbu za kulturní památku prohlásit a další řízení povede jen formálně, jak účastník dále doloží. Naopak o obdržení dalších podkladů do řízení o prohlášení prvoinstanční správní

orgán účastníka nevyrozuměl, ačkoliv ten o to v souladu s ustanoveními správního řádu ve svých vyjádřeních ze dne 25. i 27. 7. 2016 explicitně žádal. Takto neobdržel od prvoinstančního orgánu zejména vyjádření a podklady z hlediska řízení zásadní: dopis NPÚ ÚOP PR ze dne 26. 7. 2016, stanovisko komise MK ze dne 16. 9. 2016, vyjádření MHMP OPP k návrhu na prohlášení ze dne 15. 7. 2016. Tyto podklady si musel sám vyhledat ve spisu na základě vlastní iniciativy, nikoli na základě výzvy Ministerstva kultury k seznámení se s novými skutečnostmi a podklady ve spisovém materiálu. Z uvedeného je zřejmé, že prvoinstanční orgán postupoval z hlediska ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu nekorektním až klamavým způsobem. Podnět k prohlášení shledal důvodným na základě jednostránkového vágního textu, přičemž zároveň s vyrozuměním účastníka o zahájení řízení oznámil účastníku, že již byly shromážděny podklady pro rozhodnutí, jakkoliv v této době chyběl zákonem stanovený nezbytný (povinný) podklad, a to vyjádření příslušného a obecního úřadu obce s rozšířenou působností dle ustanovení § 3 odst. 1 památkového zákona. Zároveň zde účastníku stanovil patnáctidenní lhůtu k vyjádření. Pokud by se účastník řízení uvedenou textací vyrozumění řídil, neměl by pravděpodobně možnost seznámit se se všemi podklady, které správní orgán v řízení obstaral. Účastník řízení byl tímto postupem rovněž ochuzen o čas potřebný k vypracování reakce na tyto součásti spisu a prokazatelně tak byl krácen na svých zákonných právech. Po shromáždění všech podkladů však prvoinstanční orgán s vydáním rozhodnutí bez důvodu otálel, a to do té míry, že účastník řízení byl nucen podat k rukám ministra kultury žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti."

V části 3) rozkladu nadepsané jako „Rekapitulace odůvodnění postupu správního orgánu v napadeném rozhodnutí" je uvedeno následující:

„V textaci odůvodnění napadeného rozhodnutí byly otázky korektnosti okolností podání podnětu a návrhu na prohlášení předmětné stavby za kulturní památku kuse odbyty výrokem ze s. 8 napadeného rozhodnutí: „Nejprve se věnujme námitkám, týkajícím se motivaci podání podnětu: jak bylo již opakovaně judikováno, podnět může podat kdokoli a správnímu orgánu nepřísluší zabývat se pohnutkami, které k podání vedly (viz. např. jud. NSS 6 A 106/2002). Předmětem tohoto řízení je výhradně památková hodnota souboru. Tím péče o korektnost podání prvoinstančního orgánu končí. Prvoinstanční orgán se nezabýval otázkou mizivé frekvence předmětné stavby v odborné literatuře a tím, že když již byla zmíněna, bylo ji přisuzováno fiktivní a nijak nedoložené autorství, jakožto i dalšími, v oddílu č. 4 tohoto rozkladu doloženými souvisejícími zásadními meritorními otázkami. Upozornění na okolnosti uváděné v oddílu č. 1 a 2 tohoto rozkladu, které byly však obsaženy již ve vyjádřeních účastníka řízení ze dne 25. 7., 27. 7. a 5. 10. 2016, totiž nevypovídají jen o motivaci, která je v tomto případě bezpředmětná, ale o tom, že motivace vedla k nedostatečným, problematickým a sporným důkazům, které byly zahrnuty do správního řízení a vyhodnoceny prvoinstančním orgánem jako náležité a bezchybné. Prvoinstančnímu orgánu muselo být zřejmé, že motivací podání podnětu bylo zabránit odstranění stavby a že tedy nejde o výsledek, výstup, systematického a koncepčního poznávání památkového fondu. Samo k tomu na s. 1 napadeného rozhodnutí uvádí: „Podnět byl shledán důvodný a vzhledem k probíhajícímu územnímu řízení o umístění novostavby na místě této vily, ministerstvo urychleně zahájilo řízení o prohlášení souboru za kult umí památku ". Ministerstvo zahájilo řízení druhý den poté, co příslušný odbor ministerstva podnět obdržel, tedy neprodleně. Podnět byl adresován váženému P.T. ministru kultury s datem 19. 6. 2016, což byla ovšem neděle. Lze předpokládat, že pan ministr tedy podnět obdržel nejdříve v pondělí, kdy byl též podán, a že trvalo den, než byl postoupen příslušnému odboru Ministerstva kultury. Přesto již 22. 6. 2016 ministerstvo vyrozumělo účastníka o zahájení řízení. Takováto pohotová reakce je zcela nestandardní a vyžadovala, aby byly náležitě zkoumány veškeré důkazy ve správním řízení a nedošlo k nedopatření, kdy by byla stavba prohlášena za kulturní památku z důvodu jejího

prostého zachování a nikoliv z důvodů, které vyžaduje ustanovení § 2 památkového zákona. V tomto smyslu účastník řízení na správní orgán bezvýsledně apeloval a činí totéž v tomto rozkladu. Dále účastník dodává, že v návrhu na prohlášení předmětné stavby za kulturní památku (dopis NPÚ ÚOP PR ze dne 26. 7. 2016, čj. NPÚ 311-51201/2016), se uvádí, že jde o reakci NPÚ na dopis ministerstva kultury č.j. MK 41892/2016 OPP ze dne 21. 6. 2016. Ministerstvo kultury tedy začalo ve věci dokonce konat o den dříve, než je datováno samotné vyrozumění účastníka řízení o zahájení řízení. Je zřejmé, že zahájilo řízení obratem již 21. 6. 2016 a požádalo tedy NPÚ o vyjádření zcela neprodleně, jak dokládá sama datace tohoto dopisu. V tomto smyslu se vkrádá zásadní pochybnost o legálnosti zahájení řízení a s ním souvisejících provedených právních úkonech. Ministerstvo účastníkovi řízení doručilo pouze přípis označený jako vyrozumění vlastníka o zahájení řízení. Ve spise ale nic jiného ve věci zahájení řízení není založeno, tedy žádné oznámení či usnesení o zahájení řízení zde není, resp. nebylo, když byl účastník řízení nahlížet, ani mu nebyl takový dokument doručen. Prvoinstanční orgán neuvádí sice podle kterého ustanovení vyrozumění činí, ale správního řádu, je zřejmé, že se jedná o § 47, odst. 1, který zní: „O zahájení řízení je správní orgán povinen uvědomit bez zbytečného odkladu všechny jemu známé účastníky." Nicméně § 46 - zhájení řízení z moci úřední - zní: "Řízení je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi." Doručením oznámení o zahájení řízení tedy dochází k jeho zahájení, to je nepochybné. Výslovně věta: "Oznamujeme vám, že zahajujeme řízení o prohlášení (identifikované) vily za kulturní památku" ve vyrozumění doručeném účastníkovi řízení uvedena není. Zde je třeba zopakovat, že toto vyrozumění bylo účastníku řízení doručeno 27. 6. 2016. Dnem zahájení řízení je tedy den 27. 6. 2016. V přípise ze dne 21. 6. 2016 (tedy den předtím než vůbec bylo vypraveno vyrozumění účastníkovi řízení) adresovaném z prvoinstančního orgánu na NPÚ, ministerstvo uvádí, že již řízení zahájilo. Tedy uvádí minulý čas, tato informace, ale nemůže být pravdivá. Za prvé proto, že zahájeno mohlo být řízení nejdříve až doručením účastníkovi řízení dne 27. 6. 2016, a za druhé proto, že daný správní úkon, zaslání vyrozumění, jednoznačně jak z hlediska formální tak obsahového nebyl řádným oznámením o zahájení správního řízení. Ve vyjádřeních účastníka řízení byly námitky k oprávněnosti zahájení řízení opakovaně uplatněny, nicméně v napadeném rozhodnutí nebyly brány v potaz ani zmíněny."

V části 4) rozkladu nadepsané jako „Nakládání s důkazy v napadeném rozhodnutí" je uvedeno následující:

„Z textace odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že ministerstvo zcela odmítlo argumentaci podkladů, které ve správním řízení uplatnil účastník, a naopak se bezvýhradně přiklonilo k důkazům, které podali navrhovatelé, respektive k těm důkazům, které prohlášení předmětné stavby za kulturní památku doporučují. Z textace odůvodnění je patrná zjevná snaha delegitimizovat důkazy účastníka zpochybněním kompetence ve vyjádření účastníka řízení jmenovaných osob: „K námitce, že Komise územního rozvoje při MČ Praha 6 vyjádřila souhlas s odstraněním předmětné vily, uvádíme, že tato komise nemá dostatečné zkušenosti, odbornost ani zákonný mandát pro posouzení památkových hodnot předmětného souboru podle , 2 zákona č. 20/1987 Sb." (s. 9). K tomu účastník poznamenává, že důkazy, které uplatňuje ve správním řízení, nevyžadují nutně zákonný mandát (ten v přísném slova smyslu má skutečně jen Ministerstvo kultury, jak je v odůvodnění i dále uvedeno). Ani zpracovatelé posudků, kteří podporují návrh na prohlášení, zejména osob P. T. Richarda Biegla a Mgr. Jakuba Potůčka, takový zákonný mandát nemají, přesto jejich argumentaci prvoinstanční orgán zcela přijímá. Skutečnost, že jmenovaný Mgr. Jakub Potůček je členem ministerské Komise pro hodnocení návrhů na prohlášení nemovitých věcí

za kulturní památku v této souvislosti vypovídá navíc o zřejmém střetu zájmů, neboť dotčený svůj posudek dodal jednomu z navrhovatelů, a sice paní [redacted]. Výrok prvoinstančního orgánu (s. 4): „Projednání se nezúčastnil Mgr. Jakub Potůček, který vypracoval výše uvedený posudek památkových hodnot vily ", je nepravdivý. Mgr. Jakub Potůček se neúčastnil hlasování, byl však přítomen celému zasedání komise, na věci byl osobně zainteresován a komisi tak mohl ovlivnit."

„K posudku Prof. Ing. arch. Petra Urlicha, CSc. obsahuje rozhodnutí prvoinstančního orgánu tento výrok (s. 7): „Dle posudku prof. Urlicha nejde o špičkovou tvorbu v kontextu pražské vilové architektury. Rovněž přichází s názorem, že stylově nejde o typický příklad funkcionalismu. Tento názor by mohl být předmětem odborné diskuse, v odborné literatuře je ovšem objekt jako stylová ukázka pozdního funkcionalismu často citován. Není úkolem tohoto řízení rozpoutat odbornou debatu nad detailní přesností nuancí stylového zařazení, tedy pojmenování stylových inspiračních zdrojů autora projektu. Postačí, máme-li ve shodě s prof. Urlichem za jednoznačně prokázané, že jde o kvalitní ukázku moderní architektury druhé poloviny třicátých let dvacátého století v Československu." Otázka, zde je či není stavba funkcionalistická, je jistě na jednu stranu otázkou do odborné diskuse uměleckých historiků, na druhou stranu je definiční charakteristikou stavby v odůvodnění rozhodnutí: „Předmětná vila je architektonický velice kvalitním dokladem pestré škály projevů pozdního funkcionalismu v prostředí pražské vilové architektury 1. pol. 20. století." Nelze ani souhlasit s tvrzením, že „postačí, máme-li ve shodě s prof. Urlichem za jednoznačně prokázané, že jde o kvalitní ukázku moderní architektury". Samotné slovo kvalitní není dostatečným důvodem pro prohlášení stavby za kulturní památku. Navíc prof. Urlich stavbu prohlásit za kulturní památku nedoporučuje. Tím se dostáváme k problematice významných hodnot stavby jako definiční charakteristiky staveb, které jsou prohlašovány za kulturní památky dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) památkového zákona, které stanoví, že za kulturní památky jsou prohlašovány stavby: „které jsou významnými doklady historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, jako projevy tvůrčích schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti, pro jejich hodnoty revoluční, historické, umělecké, vědecké a technické." V této souvislosti správní orgán ostře napadá posouzení Mgr. Martina Čihalíka zabývající se klíčovým pojmem zákona, tedy významností (s. 8): „Mgr. Čihalík ve svém hodnocení dále uvádí: „Objekt je naprosto typickou ukázkou standardu bydlení střední třídy na konci 30. let 20. století. (...) Zcela jistě nejde o jedinečný příklad, který by svým provedením zasluhoval ochranu dle zákona o státní památkové péči. Zde je na místě upozornit na častý omyl v hodnoceni, kdy bývá zaměňována významnost (viz § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1 987 Sb.) za jedinečnost, kterou tento paragraf nepředepisuje. Obecně lze říci, že významnost památkově chráněných staveb může spočívat na rozdíl od výjimečnosti v typologické četnosti a jejích drobných variacích (např. kontribuční sýpky, průmyslové objekty, zemědělské usedlosti či drobné stavby sakrální architektury). V tomto případě historický význam souboru spočívá v tom, že soubor dokumentuje jednu z kvalitních podob nájemní vily své doby v proměnách pozdního funkcionalismu, kdy výchozí radikální teze byly obohaceny o tradičnější a pohodlnější formy, ať již autor vily čerpal inspiraci v holandském stavitelství či u kvalitní architektonické produkce pražských vil." Správní orgán dále charakterizuje posouzení Mgr. Martina Čihalíka (s. 9) jako: „Pokus suplovat práci Ministerstva kultury v posudku Mgr. Čihalíka vykazuje zcela zásadní omyly a neznalost jak procesu prohlašování, tak památkového fondu jako takového - neboť většina kulturních památek by při aplikaci kritérií Mgr. Čihalíka neobstála (doložené autorství, zřetelný příklad konkrétního stylu, podílu stavby na vývoji architektury jako oboru)." Posudek Mgr. Martina Čihalíka však nestanovoval žádná obecná kritéria postupu prohlašování kulturních památek a jejich váhu a práci Ministerstva kultury tak nesuploval. Je však zřejmé, že situace předmětné stavby z počátku protektorátu, u níž je

spolehlivě znám jen relativně nevýznamný architekt a významnější autorizace není doložena a jejíž obecnější významné rysy nelze jednoznačně definovat, je jiná než třeba u historické stavby s nově objevenými středověkými konstrukcemi. V případě v napadeném rozhodnutí uváděných staveb jako jsou „kostely, kaple, kláštery, sýpky, měšťanské domy, vily, či venkovské usedlosti ...“ (s. 7) je neznalost autorství častá a vyplývá z povahy věci. V případě novější stavby je neznalost či nedoloženost autorství mnohem řidší a za situace, kdy nejsou za kulturní památku prohlášeny stavby s doloženým autorstvím, které navíc prokazatelně ovlivnily vývoj architektury (třeba Mgr. Martinem Čihalíkem zmíněná osada Baba a její stavby) je takováto připomínka zcela relevantní.“

„Prvoinstanční správní orgán v této souvislosti rovněž upozorňuje, že významnou hodnotou může být typičnost či reprezentativnost. Je však pozoruhodné, že posudky, které akceptuje a cituje bez korekce, tak či onak zdůrazňují především a právě výjimečnost a jedinečnost: Vyjádření P. T. Biegla: „Rodinný dům v Praze 6-Břevnově, Na Petřinách 1482/7, patří k vynikajícím ukázkám pražské vilové architektury pozdních třicátých let 20. století (...) Jedinečný ráz však dávají této stavbě především její povrchy z neomítaných cihel.“ (s. 2). Stanovisko MHMP OPP: „Předmětná vila si podnes podržela jednotný ucelený architektonický výraz, proporce i jemné detaily a svým provedením i použitím cihelného obkladu včetně využití kontrastu s kamenným obkladem je v podstatě jedinečnou ukázkou původní svébytné architektonické předválečné tvorby.“ (s. 3). Vyjádření Komise pro hodnocení návrhů na prohlášení nemovitých věcí za kulturní památku: „Bez ohledu na autorství, které nelze na základě stavební dokumentace jednoznačně prokázat, je špičkovou ukázkou dobové situace české ho funkcionalismu.“ (s. 4). Účastník je na základě výše uvedeného přesvědčen, že prvoinstanční orgán postupoval v argumentaci spíše rétoricky a „kulturně politicky“. Zmínky o výjimečnosti ponechává bez povšimnutí, pokud se posudky argumentačně přiklánějí k prohlášení stavby za kulturní památku. Jakmile však je prokázáno (v posudku Mgr. Martina Čihalíka, který prohlášení nedoporučuje), že stavba není „vynikající“, „jedinečná“, „v podstatě jedinečná ukázka“, „špičková ukázka “, řečeno výrazivem výše uvedených kladných posouzení, správní orgán tyto charakteristiky odmítá jako ve věci nevýznamné a mylné. Za zmínku stojí i způsob, jakým prvoinstanční správní orgán zachází s pojmem „funkcionalismus“, v dané věci velmi kultivovaně a kvalifikovaně relativizovaným prof. Urlichem. Zde správní orgán k jeho názoru s respektem podotýká (s. 7): „Hodnocení prof Urlicha vychází z jeho zkušenosti se špičkovou a experimentální tvorbou 20. - 30. let (vilové kolonie Ořechovka, Baba, které jsou chráněny režimem městských památkových zón).“ V případě námitek účastníka řízení prvoinstanční orgán a despektem a arogancí konstatuje (s. 9): „Účastník řízení definuje chybně již samotný pojem funkcionalismus, který opírá o jediný programový koncept - v tomto případě o Le Corbusierových Pět bodů nové architektury, který účastník použil jako měřítko stylu (sloupy, střešní zahrady, volný půdorys, pásová okna a volné průčelí). Taková kategorizace byla typická pro památkovou péči 19. století a jejího kultu „čistého slohu“, dnes je dávno překonaná.“ Vymezení funkcionalismu je odlišné pro různé účely. Všeobecně jednotná definice neexistuje. Sám pojem „pozdní funkcionalismus“, s nímž se v napadeném rozhodnutí operuje, označuje situaci či proměnu slohu v polovině 30. let a je v této souvislosti spíše pojmem pomocným až nouzovým, neboť jiná obecněji akceptovaná slohová označení pro tuto tvorbu neexistují. V citaci výše uvedená kategorizace nebyla jistě typická jen pro památkovou péči 19. století a není ani dávno překonaná, překonávána je snad pouze v posledních několika letech. Navíc hodnota „čistého slohu“ se dobově týkala cíle opravy či úpravy historické stavby, nikoliv její slohové analýzy. Správní orgán tedy příliš nerozumí souvislostem dobové památkové péče, přitom si osobuje právo hodnotit z pozice teorie památkové péče vyjádření účastníka řízení. Pokud by prohlašovaná stavba byla slohově čistá, jistě by tuto její charakteristiku pro odůvodnění jejích hodnot použil.“

„Dále je třeba konstatovat, že o autorství existuje jediný doklad, a to doklad o jméně architekta Václava Všetičky v podpisu na plánech z roku 1939. Jedná se o osobu z kulturně historického hlediska relativně nevýznamnou. O autorství ruských architektů Alexandra Těrechova či Pavla Simonova nejsou známy žádné dostatečně přesvědčivé doklady. Slohový a autorský rámec důvodů pro prohlášení předmětné stavby za kulturní památku je tak v napadeném rozhodnutí relativně vágní. Ostatně ani kladné posudky ve věci nezdůrazňují hodnoty slohové či autorské, ale hodnoty architektonické. Nemožnost obecněji vymezit důvody prohlášení je samozřejmě závadou, sama o sobě však prohlášení stavby za kulturní památku vyloučit nemůže. Z nedostatku obecnějších argumentů, které by jednoznačně a jasně prokazovaly významnou hodnotu stavby dle litery § 2 památkového zákona, proto správní orgán ustoupil směrem k individuální architektonické hodnotě. Tu však nedokázal přesvědčivě, jednoznačně a správně definovat. Samotný popis architektonických hodnot stavby v napadeném rozhodnutí se sice snaží být taxativně a deskriptivně konkrétní, ve výsledku je však nepřesný a neadekvátní a v tom smyslu i nepřesvědčivý. Z textace rozhodnutí (s. 8): „ Tyto kvality konkrétně spatřujeme v hmotové kompozici, která svým sestavením kubusů dává základ kompozici fasád, dále v rozvržení fasád (obojí vykazuje kultivovanou práci s vyváženou asymetrií). Dále ve volbě materiálů Jäsád (hladkých pohledových cihel a hrubě opracovaných opukových haklíků) a práci s nimi, neboť přináší kultivovaný geometrický detail do velkých ploch fasád.“ Stavba však nesestává z kubusů (krychlových objemů), jak je patrné z pohledů i posouzení na místě, jde o kompozici sestávající z hranolů. Užitá asymetrie fasád není vyvážená, dům naopak charakterizuje „nevyváženost“, tedy kontrast ploch fasády téměř nebo zcela neprolamovaných otvory a fasád s otvory četně prolomenými. Opukové haklíky nejsou opracovány hrubě, ale naopak velmi jemně až sofistikovaně, avšak s cílem navodit rustikální dojem, nejsou tedy v žádném protikladu k užité režné pohledové cihle. Pro účely správního řízení tak byl použit nepřípustně dojmový lyrický slovník, anebo maximálně slovník umělecké kritiky. Poněkud přesnější je v této věci vyjádření P. T. Biegla o předmětné stavbě (s. 2): „Vyznačuje se vyváženou skladbou asymetrický komponovaných hranolových objemů, jejichž povrchy člení okna různých formátů v typicky funkcionalistických sestavách.“ I zde je třeba poukázat, že typicky funkcionalistické sestavy na domě naopak kromě části jižní fasády postrádáme, kompozice izolovaných oken svědčí spíše o puristické inspiraci, zmiňované prof. Urlichem. Z uvedeného je zřejmé, že prvoinstanční orgán od P.T. Biegla hodnocení stavby převzal, respektive stylisticky upraveně opsal, avšak nerozumí rozdílu mezi kompozicí fasád a kompozicí dílčích objemů (hmot) stavby. Správní orgán dále odůvodňuje hodnotu objektu tím, že hovoří o dobrém uspořádání vnitřní dispozice, kdy se autor vypořádal elegantně se severní orientací uliční fasády.“ Severní orientace fasády byla z hlediska uspořádání dispozice v daném případě zcela podružná. Dům omezoval otvory směrem do rušné ulice, která se nachází severně od domu. Sama severní orientace není závadou, neboť dobové stavby se musely při užití typických tlouštěk stěn spíše vypořádat s přehříváním fasád na slunečně exponovaných fasádách, kterýžto nedostatek moderních konstrukcí na konci 30. let minulého století byl již praxí ověřen. Z uvedeného je zjevné, že prvoinstanční orgán příliš nerozumí typologii a morfologii dobových staveb, způsobu opracování kamene a architektonické kompozici a omezuje se na povšechné dojmy, což vytýká mimo jiné účastníkovi řízení, jak již bylo uvedeno („Účastník řízení definuje chybně již samotný pojem funkcionalismus“, s. 9). Účastník řízení však nemá povinnost mít uměleckohistorické znalosti, správní orgán, který rozhoduje o omezení vlastnických práv prohlášením stavby za kulturní památku však ano, anebo alespoň musí dokázat uměleckohistorické a kulturněhistorické poznatky správně aplikovat a také rozlišovat, což se však zjevně v prvoinstančním rozhodnutí nestalo.“

„Konečně je třeba poukázat na skutečnost, že prvoinstanční správní orgán nebral dostatečně, respektive vůbec v potaz předložené posudky stavebně technického stavu budovy.

Problematický stavebně technický stav objektu nepodmiňuje jeho existenci jako takovou, ale výrazně podmiňuje smysluplné a adekvátní funkční využití, jež je v daném případě velmi složité a vyžaduje stavební úpravy, které, aby splnili svou funkci a umožnili objekt smysluplně užívat, de facto zcela setřou autenticitu objektu. Pokud bude objekt prohlášen za kulturní památku, nebudou v tomto rozsahu nepochybně orgány památkové péče akceptovány, což bude znamenat další chátrání objektu a jeho sporadické využití."

V části 5) rozkladu nadepsané jako „Shrnutí vyjádření účastníka řízení" je uvedeno následující:

„Napadené rozhodnutí neprokázalo dostatečně významnou hodnotu stavby, aby mohla být prohlášena za kulturní památku. Textace napadeného rozhodnutí sama i její rozbor v tomto rozkladu prokazují, že předmětná stavba není ani výjimečným autorským architektonickým a slohovým dílem, ani typickým reprezentantem dobové zástavby. Kompoziční rozbor stavby provedený prvoinstančním orgánem rovněž neprokázal dostatečně takovou architektonickou formu, která by zadávala důvod k jejímu prohlášení za kulturní památku. Každá stavba je totiž svou konkrétní formou či rozměry anebo historií a stavem dochování v jednotlivých místech jedinečná. Je však zřejmé, že každá stavba, protože je individuální stavbou, za kulturní památku prohlášena být nemůže. Správní orgán v napadeném rozhodnutí řádně a jednoznačně neprokázal ani žádnou jinou hodnotu, pro kterou by stavba měla být za kulturní památku prohlášena. V souvislostech památkové praxe, kdy zůstává většina staveb obdobného pojetí za kulturní památku neprohlášena a ani se o jejich prohlášení nevedou řízení, je prohlášení této stavby za kulturní památku zcela neadekvátní převažujícímu dnešnímu hodnocení těchto staveb a je v zásadě nespravedlivé. Účastník byl jednoznačně krácen na svých zákonných právech v řízení, které nebylo vedeno korektně a procedurálně správně z hlediska aplikace obligatorních postupů správního řízení dle správního řádu. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem, zejména pak nedostatečným památkovým hodnotám v napadeném rozhodnutí za kulturní památku prohlášené stavby, jakožto i vzhledem k výše doloženým četným věcným i formálně právním vadám napadeného rozhodnutí, jakožto i celého průběhu řízení, účastník žádá ministra kultury, aby za této situace, která prokazuje, že stavba nesplňuje objektivně předpoklady k prohlášení za kulturní památku, napadené rozhodnutí změnil a za kulturní památku ji neprohlásil."

V souladu s § 152 správního řádu bylo přezkoumáno rozkladem napadené rozhodnutí Ministerstva kultury, jakož i řízení, které rozhodnutí předcházelo, a to zejména s přihlédnutím k námitkám v rozkladu uvedeným.

Shledal jsem, že NPÚ ÚOP PR, který je příslušnou odbornou organizací státní památkové péče, vydal odborné vyjádření ze dne 19. 4. 2016 k dokumentaci pro územní a stavební řízení ve věci demolice předmětného domu s tím, že z hlediska památkové péče je předložený návrh realizovatelný, neboť se nenachází v památkové zóně a není prohlášen kulturní památkou. Proto není možné proti jeho demolici vznést námitky dle zákona č. 20/1987 Sb. ani podle obecně závazných vyhlášek týkajících se jednotlivých památkových zón. NPÚ ÚOP PR však dodal, že nezávisle na těchto faktech zůstává, že se jedná o původní vilu z roku 1939, která má značnou architektonickou hodnotu i přes neuspokojivé kapacitní, technické a energetické parametry.

Následně MHMP OPP, který je příslušným orgánem státní památkové péče, vydal závazné stanovisko ze dne 27. 4. 2016 podle § 14 odst. 2 v souladu s § 14 odst. 3, § 44a odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb. a podle § 149 správního řádu ve věci demolice předmětného domu, kde uvedl, že z hlediska zájmů státní památkové péče je demolice přípustná bez podmínek

s tím, že jde o funkcionalistickou vilu z roku 1939 stavebníka Jana Frölicha dle projektu architekta a stavitele Václava Všetičky.

K výše uvedenému konstatuji, že obě dotčené organizační složky státní památkové péče, tj. NPÚ ÚOP PR a MHMP OPP, si byly vědomy skutečnosti, že předmětný dům vykazuje památkové hodnoty, pro které by měl být zachován a nikoliv demolován a že jde o původní vilu z roku 1939, která má dle jejich názoru značnou architektonickou hodnotu. Zároveň si NPÚ ÚOP PR a MHMP OPP byly vědomy, že předmětný dům se nenachází v památkové zóně a není prohlášen kulturní památkou a že za těchto okolností může demolici odvrátit pouze prohlášení domu za kulturní památku.

Ministerstvo kultury pak teprve až dne 20. 6. 2016 obdrželo podnět k prohlášení domu za kulturní památku, který však nepodal NPÚ ÚOP PR či MHMP OPP, ani žádná jiná složka státní památkové péče, nýbrž [redacted] - zastupitel Městské části Praha 6.

NPÚ ÚOP PR a MHMP OPP pak v odborných vyjádřeních ze dne 15. a 26. 7. 2016 znovu potvrdily, že jsou si vědomy památkových hodnot domu a doporučily, aby bylo podnětu [redacted] vyhověno a dům byl prohlášen za kulturní památku. Např. NPÚ ÚOP PR ve svém vyjádření ze dne 26. 7. 2016 uvedl rozsáhlý seznam odborné literatury, kterou dokládá svou velmi obsáhlou a důkladnou znalost památkových hodnot domu, kterou podal s vědeckou precizností. Rovněž obsah vyjádření MHMP OPP svědčí o dobrých znalostech tohoto domu. O to více je pak překvapivé, že ze strany NPÚ ÚOP PR ani MHMP OPP nebyl dán podnět k prohlášení domu za kulturní památku, což bezesporu naplňuje znaky kvalifikované nečinnosti.

Z výše uvedených kroků NPÚ ÚOP PR a MHMP OPP - resp. z jejich absence - je patrno, že účastník (stavebník) zcela oprávněně nabyl legitimní očekávání, že odstranění domu není v rozporu se zájmy státní památkové péče, když se tyto příslušné složky památkové péče ve dnech 19. a 27. 4. 2016 vyjádřily kladně k demolici, aniž by zároveň podaly Ministerstvu kultury podnět k prohlášení domu za kulturní památku. Tyto složky památkové péče tak byly srozuměny s tím, že navzdory deklarovaným památkovým hodnotám bude dům odstraněn a přesto neučinily nic k odvrácení demolice. Tím daly jménem státní památkové péče fakticky najevo, že účinné kroky k záchraně domu nejsou v zájmu státní památkové péče. Příslušné složky státní památkové péče tak deklarovaly zájmy státní památkové péče tím, že vědomě ponechaly zcela na náhodě, zda si tohoto případu všimne laická veřejnost a sama bude iniciovat kroky k záchraně domu. Pokud by v tomto případě nenastala zvýšená aktivita občanů a medializace, pak by z hlediska památkové péče nic nebránilo, aby demolice proběhla s tím, že k jejímu provedení by pak postačovalo splnit standardní podmínky na základě stavebního zákona, které jsou technického a bezpečnostního rázu a jsou splnitelné bez větších obtíží. Účastník (stavebník) tedy na základě kvalifikované nečinnosti NPÚ ÚOP PR a MHMP OPP oprávněně nabyl legitimního očekávání, že z hlediska památkové péče je odstranění domu realizovatelné.

Otázka legitimního očekávání je srovnatelně významná jako problematika práv nabytých v dobré víře. K tomu odkazuji na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl ÚS 53/10, kde je Ústavním soudem konstatováno, že „... pojem legitimního očekávání, jehož relevantní podstatou je majetkový zájem, spadá pod ochranu čl. 11 odst. 1 Listiny a čl. 1 Dodatkového protokolu (srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 2/02; nález z 1. 7. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 9/07, 242/2010 Sb., body 80 a násl.) Toto ustanovení stanoví právo každého pokojně užívat svůj majetek. Podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva je přitom pojem „majetek" obsažený v tomto ustanovení třeba vykládat tak, že má autonomní rozsah, který není omezen na vlastnictví hmotného jmění a nezávisí na formální kvalifikaci vnitrostátního práva

(rozsudek z 22. 6. 2004 ve věci stížnosti č. 31443/96 -Broniowski proti Polsku, bod 129). Může zahrnovat jak „existující majetek", tak majetkové hodnoty, včetně pohledávek, na jejichž základě stěžovatel může tvrdit, že má přinejmenším "legitimní očekávání" dosáhnout určitého užívání vlastnického práva. Ústavní soud k tomuto principu v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva uvedl, že "z ní zřetelně vystupuje pojetí ochrany legitimního očekávání jako majetkového nároku, který byl již individualizován právním aktem, anebo je individualizovatelný přímo na základě právní úpravy" (viz též nález z 8. 3. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 50/04 (N 50/40 SbNU 443, 154/2006 Sb., též nález sp. zn. Pl. ÚS 2/02).

Dále v otázce legitimního očekávání odkazuji na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 20/2010. Zde Nejvyšší správní soud upozorňuje, že již Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 11. 5. 2005 č.j. II. ÚS 487/03 při vymezování pojmu legitimního očekávání konstatoval, že „ke znakům právního státu a mezi jeho základní hodnoty patří neoddělitelně princip právní jistoty (čl. 1 odst. 1 Ústavy), jehož nepominutelným komponentem je nejen předvídatelnost práva, nýbrž i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky". Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak ve svém usnesení ze dne 21. 7. 2009 č. j. 6 Ads 88/2006 - 154 poukázal i na další aspekt tohoto pojmu a na jeho souvislost s čl. 1 Listiny a s principem zákazu neodůvodněně nerovného zacházení, v němž je obsažen též principem zákazu libovůle.

Lze tedy uzavřít, že v tomto případě kvalifikovaná nečinnost NPÚ ÚOP PR a MHMP OPP prokazatelně založila legitimní očekávání účastníka (stavebníka), že odstranění domu již nebude nic bránit a že následné splnění technických podmínek demolice již nebude činit zvláštní obtíže. Z tohoto hlediska je proto nerozhodné, že dosud nebylo vydáno pravomocné rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění předmětného domu. Avšak za těchto okolností nabyl účastník takové konkrétní legitimní očekávání, které svým charakterem téměř dosahuje významu, který by případně měla práva nabytá v dobré víře na základě pravomocného rozhodnutí stavebního úřadu, pokud by řízení o odstranění domu nebylo přerušeno v důsledku tohoto řízení o prohlášení domu za kulturní památku a naopak bylo s největší pravděpodobností úspěšně dokončeno po doložení splnění výše zmíněných převážně technických podmínek demolice.

Podotýkám, že v tomto případě nečinnost NPÚ ÚOP PR a MHMP OPP považuji za velmi vážné porušení principů dobré správy. Takový přístup považuji za zcela nepřijatelnou praxi, která je v rozporu se zásadou předvídatelnosti výkonu veřejné správy na úseku státní památkové péče. Došlo zde k narušení důvěry v systém státní památkové péče a k poškození dobré pověsti orgánů státní památkové péče, když bylo naprosto popřeno legitimní očekávání účastníka. Takto nepředvídatelné postupy jsou nepřijatelným projevem svévole, kdy vlastníci dotčených nemovitostí nemají žádnou jistotu, zda v jejich případech bude nečinnost a benevolence pokračovat či naopak, zda bude v realizaci jejich projektů orgány památkové péče náhle účelově bráněno, a to často pouze na základě nahodilých a nepředvídatelných okolností, jakým je subjektivní odpor osob, které často ani nejsou účastníky příslušného stavebního řízení. Jako ministr kultury, který stojí v čele soustavy státní památkové péče, nemohu tolerovat takovýto nahodilý svévolný přístup orgánů památkové péče, naopak mám za to, že památková péče má být vykonávána komplexně a předvídatelně na základě odborných a vědeckých principů a nesmí podléhat náhlým vnějším vlivům. Nelze akceptovat tento neutěšený stav památkové péče. Nyní řešený případ je pak učebnicovým příkladem takovéto nepřijatelné praxe.

Konstatuji, že v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí není vůbec ze strany Ministerstva kultury tato otázka legitimního očekávání vyhodnocena a vypořádána, ačkoliv

kvalifikovanou nečinnost NPÚ ÚOP PR a MHMP OPP účastník písemně doložil Ministerstvu kultury ve svých četných podáních již v rámci prvoinstančního řízení před vydáním rozkladem napadeného rozhodnutí. Tyto námitky a argumenty jsou pak do značné míry znovu opakovány a dále rozšířeny v rozkladu s tím, že účastník namítá, že Ministerstvo kultury se s nimi nijak nevypořádalo.

Dospěl jsem proto k závěru, že rozkladem napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z hlediska vypořádání námitek souvisejících s legitimním očekáváním účastníka. K tomu odkazuji na publikaci JUDr. Josef Vedral, Ph.D., Správní řád, Komentář, II. vydání, Praha, 2012, kde je na str. 613 v komentáři k § 68 odst. 3 správního řádu uvedeno následující: „V odůvodnění správního rozhodnutí musí správní orgán uvést, jakým způsobem se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Tato část odůvodnění rozhodnutí navazuje zejména na ustanovení § 36 odst. 1 a 3 a § 52, tedy ustanovení, která dávají účastníkům právo, resp. povinnost, podávat správnímu orgánu v průběhu řízení návrhy a důkazy na podporu svých tvrzení. Pokud správní orgán některé návrhy účastníků řízení neakceptuje, např. neprovede některé jimi navržené důkazy, musí zdůvodnit, proč tak neučinil, resp. proč tak neučinil způsobem navrhovaným účastníky řízení (např. rozhodnutí Ústavního soudu I. ÚS 729/2000). Současně se správní orgán musí argumentačně vypořádat s vyjádřeními účastníků k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3), nejde-li o případy, kdy je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení (např. § 98) a kdy se tedy účastníci řízení k podkladům rozhodnutí nevyjadřují."

V této souvislosti zdůrazňuji, že vypořádání jednotlivých námitek a argumentů, které byly uplatněny v rámci prvoinstančního řízení, nelze dodatečně učinit v rámci řízení o rozkladu, neboť by toto posouzení účastník již nemohl napadnout řádným opravným prostředkem a byla by tak porušena zásada dvouinstančnosti správního řízení.

S ohledem na výše uvedený závěr o nepřezkoumatelnosti rozkladem napadeného rozhodnutí mi proto nezbylo než vyhovět petitu rozkladu tak, že se rozkladem napadené rozhodnutí zrušuje a věc se vrací Ministerstvu kultury k novému projednání a rozhodnutí. Ve smyslu § 152 odst. 4 a § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu tímto vyslovuji následující právní názor, jímž je Ministerstvo kultury vázáno při novém projednání věci:

V odůvodnění nového rozhodnutí se Ministerstvo kultury musí řádně argumentačně vypořádat s námitkami, tvrzeními a důkazy, které účastník uplatnil v prvoinstančním řízení, jež zejména souvisí s legitimním očekáváním, které účastník nabyl na základě kvalifikované nečinnosti NPÚ ÚOP PR a MHMP OPP. Dodávám, že vzhledem k tomu, že v tomto případě je dáno významné legitimní očekávání účastníka, jak bylo popsáno výše, pak zastávám právní názor, že nelze předmětný dům prohlásit za kulturní památku, aniž by bylo prokázáno, že vykazuje mimořádné památkové hodnoty. Nepostačí tedy prokázání, že jde o významný doklad ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. Nehledě na to, že posudky a vyjádření odborníků, dodané v rámci řízení účastníkem, svědčí spíše o tom, že předmětný dům je sice dokladem doby svého vzniku, avšak nikoliv dokladem významným ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., natož pak dokladem mimořádným. Ministerstvo kultury se proto v novém rozhodnutí rovněž řádně argumentačně vypořádá se všemi ostatními námitkami uplatněnými v nyní podaném rozkladu ze dne 11. 1. 2017, které budou v době vydání nového prvoinstančního rozhodnutí z věcného hlediska i nadále relevantní pro posouzení merita věci, a to nejen z hlediska legitimního očekávání, ale i památkových hodnot předmětného domu. Účastníkovi pak bude před vydáním nového rozhodnutí umožněno vyjádřit se v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu.

K projednání podaného rozkladu byla svolána ustavená rozkladová komise, která věc komplexně posoudila a na základě výše uvedeného mně navrhla rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí je podle § 91 odst. 1 a § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, konečné a n e l z e se proti němu dále odvolat.

Mgr. Daniel Herman, v. r.
ministr kultury

otisk úředního razítka

Za správnost vyhotovení:
JUDr. Petr Strupek, v. r.

AND Vila Petřiny s.r.o., Zlatnická 1582/10, Praha 1
Na vědomí obdrží: Ministerstvo kultury, OPP/O, zde
Národní památkový ústav, generální ředitelství, Valdštejnské nám. 3, 118 01 Praha 1
Národní památkový ústav, ú.o.p. v hl. m. Praze, Na Perštýně 12/356, 110 00 Praha 1
Magistrát hlavního města Prahy, odbor památkové péče, Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1